

ביטויינו

יומן שפיים | גיליון מס' 2435 | יום ב' | 30.9.2024 | נ"ז אלול, ה'תשפ"ד

תפילה על השקט אמיר גלבע

אתה, רק עוד פעם בָּרָא את היום
בו ישבנו כְּלָנו יחד -
ואת כל אֶחָד קָרָאוּ בְּשֵׁמוֹ ויַרְעוּהוּ מִקְרֹוב
והפירו לְבוֹשֵׁיו מִקְרֹוב.
ובשָׂכְבְּנו לִישׁוֹן שִׁתְּקוּ אוֹתָהּ שְׁתִּיקָה אֶלְמֵת, פְּעוֹרַת־פֶּה,
כל הַנְּעֻלִים.

אתה, רק עוד פעם תֵּן לַחַיּוֹת
את רְגִילוֹת פִּשְׁטוֹתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֵלֶּה
שֶׁלֹּא פִּסּוּקֵי גְבוּרָה וְעֲלֵי לֹחֲמִים קַעֲקְעוּ
עַל לְבוֹתֵיהֶם,
אֲלֵא אֶת הַיּוֹם הַשְּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי וְהַרְבִּיעִי וְכ'
לְלַקֵּת בָּהֶם גְּאוּלָּיִם אֶל הַבְּאָר
שֶׁבְּעֵנּוֹתֶם קָרָאוּ לָהּ לַעֲלוֹת - - -

מתוך: פתאום קם אדם בבוקר | מבחר

תוכן כיטורייתנו

4 משולחנו של המזכיר
ליאור עידוד

8 משולחנו של מנהל העסקים
גיא נהן

10 חינוך

17 גלריה
איה פרידמן ותמר חידו

17 מתחם חוות הפנתר הורוד
יובל שפירא

20 חברי כפר עזה נפרדים
מעובדי המלון

22 ערב צוות "בית מלאכה"

24 מהנעשה במערך הבריאות
אפרת אשל

25 ברכות

26 שלום כיתה א' תשפ"ה -
פוסטר מיוחד

28 כנס "סיפור מקומי"

29 אבנר גל - לזכרו

41 יונה טל - לזכרה

מפגינים בניכר החטופים

זה מתחיל מקטנות, מפעוט-בפעוט,
זה מתחיל משתיקה ומאי-התערבות,
זה מתחיל מבורות היפר-פרלמנטרית,
בחקיקה של פסיקה אלמנטרית,
זה מתחיל משקוט וחפה וחנוף
ומחסר עיון בתורת המנוף,
זה מתחיל מידיעה מנמקת בלי די
מה ראוי להציל ואת מי לא כדאי,
זה מתחיל מכאלה אשר מידם
יבקש ביוס-דין חלק-מה מן הדם...
זה מתחיל... - אבל למה נגידה עד תס? -
זה נמשך עוד אפלו היום.

נתן אלתרמן, 1943

עיצוב כיכר החטופים: לימור ניר ואסנת אבוטבול
ארגון ההפגנה: עמית בר קמה
צילום: גילה עינים

משולחנו של המזכיר ליאור עידוד

צוות מס קהילה

בתאריך ה-13 לספטמבר קיימנו דיון ציבורי והצגנו את מודל מס הקהילה והרפורמה הפנימית בביטוחי הבריאות והסיעוד.

מצאנו את הדרך המתבקשת לחסוך באופן משמעותי בגירעון הקהילה, תוך שמירה מצד אחד על הצביון הקיבוצי ועל רוח הערבות ההדדית ומהצד השני קיום מערכת ביטוח סיעוד פנימית.

המודל המוצג מראה חיסכון של כ-7 מיליון ש"ח בשנה, איתם אנו נקטיין את גובה תשלום מס הקהילה לחבר, נגדיל את יכולת חלוקת הרווחים ונגדיל את כיסוי ביטוח הבריאות של הראל.

מיד בתום הדיון שלחנו לחברים את החומר שהוצג בדיון וסימולטור אישי לבדיקת ההשלכות הכספיות על כל בית אב. אני מזכירים כי שידור הדיון עלה לערוץ 900.

אנו קוראים לציבור ללמוד ולהבין את המודל, לשאול ולהציף נקודות לחידוד ושיפור.

הרצון לקיים אסיפה וקלפי על מודל זה לקראת סוף השנה.

עריכת חוברות ההתחדשות

כחלק מיעדי המזכירות לשנת 2024, אנו עוסקים כרגע בעריכת החוברות.

צוות מזכירותי ממפה את המודלים והפרקים שכבר לא רלוונטיים בחוברות. במקביל אנו עורכים את הפרקים והמודלים החדשים שקידמנו במהלך הקדנציה שלנו ויש להם מקום בחוברות ההתחדשות. לדוגמא: נוהל בחירת מגרשים, שיטת השיוך, עיגון זכויות, נוהל השכרות, מחירון השכרות, ועדה לצרכים מיוחדים, צוות פנסיה, נוהל בניה עצמית, מודל פדיון הותק, נוהל קלפי דיגיטלית, מודל מס הקהילה, תקנון הסיעוד, צוות ברור פנימי ועוד.

ביתני המלון דירות ועדת שיכון

בתחילת ספטמבר התחלנו לעבוד על שתי שורות הביתנים האחרונות שעוברות מהמלון לקיבוץ ונסב אותם לארבע יחידות של 55 מטר כחלק מפתרון הדיור לחברים הצעירים.

בחודשים האחרונים התקיימו מספר דיונים בשיבות המזכירות בנוגע לזכאי דירות הביתנים ובכלל לגבי דירות המעבר המנוהלות ע"י ועדת שיכון וחשוב לנו להבהיר את הנושא אשר הוצג כחלק מנוהל בחירת המגרשים שאושר בקלפי בספטמבר 2022:

חברות וחברי שפיים שלום,

כמיטב המסורת סיכום העשייה שלנו מהגיליון החולף:

עיגון זכויות ומכתבים מרשות המיסים

הקיבוץ חתם על הסכם שיוך חוזי בין הקיבוץ לבין החברים. הסכמים אלה דווחו למיסוי מקרקעין לפי מרכיב שווי של 150,000 ש"ח.

מיסוי מקרקעין הוציא שומות וקבע כי הקיבוץ מכר את הבית בתמורה לכ-450,000 ש"ח, השווי נקבע בהתבסס על מספר פרמטרים:

- מרכיב שווי הבית עצמו - 150,000 ש"ח.
- תשלום בגין תשלום ה-3.75% העתידי של הקיבוץ לרמ"י סך של כ-187,500 ש"ח.
- ויתור החבר על דמי עזיבה כנגד קבלת הדירה כ-145,000 ש"ח.

אנו חולקים על קביעות אלה ומכינים השגה בגין כל אחד מהחברים.

נציין כי המנהל האריך את המועד להגשת השגה ונתן הוראה להקפיא את כל הגביה בשומות.

ישנן מספר שומות שבוצעו הליכי גביה (עיקול) - והמשרד של עו"ד חן שחרור ביטל את ההליכים באופן מידי.

במקביל להגשת ההשגות אנו פועלים לקביעת דיון עם המחלקה המשפטית של מיסוי מקרקעין ולהסביר את הטעויות שלגישתנו נעשו בשומה כפי שנקבע בשומות בכלל ובקיבוץ שפיים בפרט. אנו נעדכן בכל התפתחות.

נמשיך לבקש מהחברים להתעלם ממכתבי החוב. חבר שבטעות מקבל עיקול כל שהוא מתבקש לדבר איתו.

ועדה לצרכים מיוחדים

צוות שהוקם להבטחת עתידם של חברי וחברות קיבוץ עם צרכים מיוחדים ו/או בנים ובנות נסמכים על הוריהם, שהם חברי קיבוץ.

הצוות לקביעת התקנון לצרכים מיוחדים ישוב בשלושת החודשים האחרונים וסיים את הנוהל. הנוהל נמצא בעריכה משפטית אחרונה ויובא לדיון במזכירות בשבועות הקרובים. בהמשך יובא להצגה לציבור והצבעה באסיפה. תודה לצוות שעמל על נוהל: **נוגה ברליאנט, מוליק דור, נדב צור, מיקי כהן** (עובדת סוציאלית), **גלית מנובלא** (עורכת דין), **ענבל פוטש** שהתחילה את התהליך. וכמובן **לאלי אבוטבול**.

דיון ציבורי מודל מס קהילה

יום שישי 13.09
בשעה 09:00 בחד"א

09:00 ארוחת בוקר
09:30 עד 11:30 הצגת המודל

מוזמנים: אוריין וסיניה מ"טנא"
ונלעד לוי

דירות השיכון הזמניות כולל דירות הביתנים שכיום בשיפוץ מיועדות לחברים החדשים, סדר התור שלהם ינוהל ע"י ועדת שיכון ויקבע על פי גיל החבר. לחברים הוותיקים להם כבר סומן מגרש לשיוך ובית קבע אין אפשרות להשתבץ בדירות אלה.

מצד שני גם מצוקת הדיור של החברים הוותיקים שעתידים לבנות בהמשך בשכונת מחסן הקיבוץ עומדת לנגד עינינו ולהם נוכל לעזור עד שיבנו את ביתם: עם דירות המיועדות לשיוך שהחבר המשייך עדיין לא בונה ו/או בחלק מיחידות העתידיות להתפנות בבית של תמר.

קלפי קבלה לחברות

בתאריך ה-30 לספטמבר נקיים אסיפה כללית ונציג את המועמדים והמועמדות לכניסה לחברות חדשה בשפיים. בתאריך ה-6 לאוקטובר נצביע על כך בקלפי.

משימות עד לסיום הקדנציה

כזכור בחודש פברואר 2025 יתקיימו בשפיים בחירות למזכירות החדשה. מסתבר שהזמן עף כשנהנים ואנו לקראת סיום הקדנציה. חשוב לנו לעמוד בכל היעדים שנשאר לביצוע עד סוף הקדנציה והם:

- סיום מודל מס קהילה - הצגתו באסיפה ואישורו בקלפי.
- סיום המודל לצרכים מיוחדים - הצגתו באסיפה ואישורו בקלפי.
- סיום מודל הקפיצה הדמוגרפית - הצגתו באסיפה ואישורו בקלפי.
- סיום עריכת החוברות.
- סיום עריכת המבנה הארגוני של שפיים - הצגתו באסיפה ואישורו בקלפי.

המון עבודה אך מדובר במודלים מאוד חשובים אשר ימשיכו למצב אותנו כקהילה חזקה וסולידרית.

ערב ראש השנה תשפ"ה

נחאסף לקבלת השנה החדשה ולארוחת חג בדשא של בית ראשונים

יום רביעי א' תשרי, 2.10.24 בשעה 19:00

נא מלאו את הסמך והחזירו לת.ד. 390 (תרבות), או לכתובת המייל: tarbut@shefayim.co.il עד ליום חמישי 19.9.24. לאחר תאריך זה לא יתקבלו הומנות נא התארגנו בהתאם!

מחיר מנה לחבר - 190 ₪
מחיר מנה לאורח - 250 ₪

מחיר מנה לילד מתחת לכיתה א' - 60 ₪
פעוטות עד גיל 3 - ללא תשלום (יש להביא כיסא חינק)

* מועד אחרון לביטול הזמנה ללא תשלום, יום ראשון 29.9.24

אנו משפחת (שם משפחה ושם פרטי) _____ משתתפים בערב החג מס' חברים: _____ מס' אורחים: _____ מס' ילדים מתחת לכיתה א' (חברים ואורחים): _____ מס' תינוקות (עד גיל שנתיים חברים ואורחים): _____ מס' חוננים (חברים/אורחים, ילדים ותינוקות): _____ מס' מנה צמחוני: _____ מס' מנה ללא גלוטן: _____ מס' מנה טבעונית: _____ מועדונים לשבת עם משפחה: _____ מס' תקציב לחיוב: _____

ציינו ופרטו את שמות בני המשפחה (במשפחות הנושאות אותו שם), כדי להקל על הירשום והחיוב. בכל שאלה ניתן לפנות לצוות החג: ענבל פוטש: 052-6113322 עידן ביטרמן: 054-7547014

ברכת שנה טובה וחג שמח לכל בית שפיים צוות החג ומזכירות שפיים

כאל הַשָּׁנָה נָכַח דַּפְנוּ
מִן אֲנֵינוּ אֲנֵינוּ אֲנֵינוּ
שׁוֹב נֵאֵלָה אֵימִים יָפִים מֵאֵלֵינוּ
אֲנֵינוּ אֵימִים יָפִים יָשׁוּבוּ אֵימִים וְזֵמֵנוּ
אֲנֵינוּ אֵימִים יָפִים יָשׁוּבוּ אֵימִים
אֲנֵינוּ אֵימִים יָפִים יָשׁוּבוּ אֵימִים
אֲנֵינוּ אֵימִים יָפִים יָשׁוּבוּ אֵימִים

שלכם,
ליאור עידוד
מזכיר הקיבוץ

המועמדות והמועמדים לחברות 2024

יוצגו באסיפה ב-30.9.24
ויובאו לאישור בקלפי ב-6.10.24

כנות ובריאות

איילת פומש

בת הזוג של רוני פוטש

ירדן שירן

בת הזוג של יותם שירן

יעל יונברג

בת הזוג של יאיר שלה

אורמל נלגס עידוד

בת הזוג של אלמוג עידוד

מעוז צור

בן הזוג של תאיר דטיניס

בנות ובני קיבוץ

יערי דור

אלה דוד

רותם ארדימי

אביב טורוק

שחר זיו

שירי הרמן

איתי הושע

נדב סימון

עמרי מזרחי

יסמין לוטרובסקי

ליה לאור

נלמה שפירא

איתן שטיין

יותם קורן

יעלה עדות

משולחנו של מנהל העסקים גי'א נהן

שלום לכולם,

"תכלה שנה וקללותיה" ... נראה שמעולם לא היו למילים האלה משמעות כה צורמת וחזקה.

סוף הקיץ ותחילת הסתיו, אנחנו מסכמים בענף החקלאות את העונה שחלפה ומסתכלים קדימה בתקווה. כמו חקלאי טוב, העתיד תמיד ורוד. זה רק העבר שקשה לנו איתו..

אז הפעם אנחנו ניתן בסיכום הנוכחי מקום לגידולי החקלאות בשפיים.

מטעים

פעילות המטע בשפיים הייתה טובה בעונה החולפת, למרות כל הקשיים בגיוס העובדים תחת איומי המלחמה.

את צוות המטע מנהל כבר הרבה שנים **עומר גולן**. איתו בצוות - **אלון בילי, דני לוי, אלון פוטש, ניר שילר ויוחאי גלעדי**. ביחד איתם מועסקים עוד שמונה עובדים זרים מתאילנד.

אבוקדו

עונת האבוקדו התאפיינה ביבול ממוצע מינוס עם רמת מחירים כוללת מעל לממוצע. מחיר שוק מקומי היה ברצפה, לעומת זאת המחיר בייצוא גבוה מאד, בעיקר בזן "האס". סה"כ גודל מטע האבוקדו של שפיים - 560 דונם. מחצית מהשטח הינו מזן "האס", שאר הזנים - אטינגר, פינקרטון וריד.

הרווח לדונם אבוקדו השנה היה = 3,368 ₪. זה נתון גבוה באופן יחסי לעונות קודמות.

בשנתיים האחרונות נטענו מחדש 80 דונם מטע צעיר של זן **BL** (דמוי האס) במקום מטע בוגר שנעקר.

לסיכום: עונה טובה יחסית ורווחית. הצפי לעונה הבאה - עוד עונה טובה לפחות כמו זו שהסתיימה.

אפרסמון

העונה שהסתיימה הייתה עונה טובה מאד לאפרסמון. הרווח לדונם באפרסמון הגיע ל-3,890 ₪.

הפרי שלנו משווק גם בארץ וגם הולך לייצוא. באופן כללי המחיר בעונה היה מאד גבוה בגלל מחסור בשוק כתוצאה מעקירת מטעים בארץ וגם בחו"ל, בגלל מצוקת מים להשקיה. המחיר בשיווק בארץ גם גבוה, כמו בייצוא. בעונה הבאה יש צפי לכמות פרי מאד גבוהה אצל כל המגדלים שעלול להפיל את המחיר בשוק המקומי. בתקווה שהמחיר בייצוא יישאר גבוה כמו בשנה שחלפה.

גודל מטע האפרסמון כיום הוא 160 דונם. לזה אנחנו מתכננים נטיעה של 100 דונם נוספים בסוף העונה הקרובה (קיץ 25) ובכך להרחיב את מטע האפרסמון. שטח הנטיעה החדש מתוכנן באזור שהיה "הר העפר" ממזרח לפסי הרכבת וכבר כיום עוסקים שם בהכנת השטח והשבתו לגידולי חקלאות.

קטיף אפרסמון שפיים 2024

בננות

לצערנו העונה מסתיימת בהפסד גבוה של כ-2,500 ₪ לדונם. היבולים היו נמוכים במעט מהתכנון, ובעיקר ההשפעה כתוצאה מהירידה במכירות לעזה. זה גרם להיצף בשוק המקומי גם כתוצאה מהנטיעות המוגברות בשנים האחרונות, מה שגרם למחירי הפסד.

הבננות לא מיוצאות בגלל חוסר כדאיות ומשמשות אך ורק לשוק המקומי.

התוצאות מעלות סימן שאלה לגבי המשך כדאיות של גידול הבננות בשפיים. נצטרך להתמודד עם השאלה הזאת כבר בסיום העונה הקרובה, ולבחון חלופות לגידול תחת בית רשת.

קטיף האבוקדו שפיים 2024

חוצות שפיים מזדהה עם משפחות החטופים בכאבם העמוק.

כחלק מהשבתת המשק, המתחם יושבת עד לשעה 12:00 ולאחר מכן ייפתחו שירותי המזון ושירותים חיוניים.

בתקווה לחזרת החטופים בשלום ובמהרה בחזרה אל חיק משפחותיהם

הדרים

בשפיים אנחנו מגדלים כיום 110 דונם של עצי קלמנטינות מזן "אור" ועוד 60 דונם של פומלית.

גם מטע האור וגם הפומלית נמצאים בשותפות עם גרנות. בשנים האחרונות כל זני ההדרים סובלים מחוסר כדאיות כלכלית, ומחירי שוק נמוכים. שטחי הפרדסים הולכים ומצטמצמים בכל הארץ וגם אצלנו נצטרך כנראה להמשיך במגמת הצמצום, ולשקול חלופות.

שסק

לפני כשלוש שנים נטענו חלקה ניסיונית קטנה בשטח של עשרים דונם של עצי שסק, בשותפות עם גרנות.

העונה החולפת היתה העונה הראשונה של הנבת הפרי על העצים הצעירים. נראה שהמטע מסתגל יפה לתנאי הסביבה החולית שלנו ומגודל גם הוא תחת בית רשת. ייתכן שהשסק יכול להיות בהמשך חלופה ראויה לבננות, ככל ונצליח גם לשווק במחיר ראוי.

מטע השסק הצעיר 2024

קטיף שסק ראשון שפיים 2024

אנחנו אוהבים לייבוא,
בנינויה אנחנו הוכחנו
ושיבנו ל האופים באהבה וללא

גיא כהן, מנהל העסקים.

מנהל החינוך סהר עינים

שנת תשפ"ה במערכת החינוך

שינוי בתרבות העבודה בכלל המערכת

המערכת שלנו נמצאת בתוך תהליך התמקצעות שהחל בהטמעת מודל ההעסקה החדש, נמשך ביצירת חוזים חתומים בין ההורים למערכת ויקודם גם בזירת תרבות העבודה. אנו מנסים לשנות הרגלים ישנים ולייצר כאלו חדשים המותאמים להורי התקופה. תהליך זה מורכב ועדין מאוד, הוא כולל גם תחלופה בצוותי החינוך ומצריך סבלנות רבה מכולנו.

קידום שיתוף הפעולה עם ההורים

כמערכת, אנו מאמינים ששיתוף הפעולה בין כלל הגורמים סביב הילדים שלנו הוא הכרחי לטובת המענה הניתן להם. לצורך כך הקמנו השנה צוותי הורים העובדים עם המערכת בתחומים שונים ובזרועות השונות.

פיתוח מנהלי המערכת

השנה יקבלו מנהלי המערכת ליווי ויעוץ ארגוני על מנת לשפר את יכולות הניהול ולהתמקצע בזירה הניהולית. כולנו אנשי חינוך המגיעים מהשטח והמעבר לזירה הניהולית דורש למידה והכשרה. בשנה זו נשקיע בכך ונשתפר.

שילוב והנלה

זו השנה הראשונה בה אנו משקיעים בתוכנית הכשרה לכלל הצוות החינוכי בנושא צרכים מיוחדים ושילובם. בנוסף, אנו בתהליך הקמה של חדר מיומנויות חברתיות אשר יספק רובד נוסף במענה המערכת. כל זה בתקווה שנוצליח להשתפר ולקרר אלינו את ילדי החינוך המיוחד והצרכים המיוחדים של שפיים.

במקביל לדגשים המוצגים מעלה, נמשיך לעסוק שפעילות השוטפת של המערכת, בפעילויות, בתכנים, בשימור והכשרת הצוותים, בתחזוקת המבנים ובעיקר במתן אהבה וחום לילדים.

בנוסף, החזון החינוכי נפתח לדיון במהלך השנה החולפת להורים ולמנהלת, כתוצאה מכך נוספו אליו מספר חידושים. נצרך את גרסתו המחודשת לעיונכם.

בהצלחה לכולנו!

שנת תשפ"ד הקשה מאחורינו אך החשיכה שהביאה עימה עדיין דבקה בנו. החטופים עודם בעזה, בנינו ובנותינו עדיין נלחמים ואחינו עדיין מפונים מבתיהם בצפון ובדרום. באופק, לא נראה עדיין קצה קרן האור שיוציא אותנו מהאפילה. את שנת תשפ"ה אנו פותחים בתקווה גדולה לימים טובים יותר הן בזירה המדינית והן בזירה הפרטית, במערכת שלנו.

זו תקופה ארוכה שאנו מתמודדים עם משבר כוח האדם הגדול בתחום החינוך. משבר זה בולט במיוחד במערכת הגיל הרך שלנו. רק בכדי לסבר את האוזן, עפ"י ענת דדון (יו"ר תא הגננות בהסתדרות המורים), בשנה וחצי האחרונות נסגרו כ-750 גני ילדים בישראל, קיים מחסור של אלפי גנות וסייעות, דבר המוביל להצטופפות של עד 35 ילדים בכל גן. משבר זה אינו פוסח על התנועה הקיבוצית או עלינו בפרט.

הצלחנו לפתוח את השנה עם מצבת גנות מלאה אך אנו עדיין סובלים ממחסור במטפלות. לא רק בגיל הרך יש מחסור בכוח אדם. השנה הרגשנו את המצוקה הזו גם בחינוך החברתי. לקח לנו זמן ארוך במיוחד להשלים את הצוותים ולאחר מועמדים מתאימים לתפקידי המדריכים. אין זה מובן מאליו שהצלחנו לפתוח את השנה ללא חוסרים.

בשנה זו נתמקד במספר נושאים:

טלפונים ניידים

בימים אלו אנו מגבשים מסמך עמדה ברור בנושא, אותו נעביר לכלל ההורים. במקביל אנו מגבשים נהלים חדשים לזמני פעילות וטיולי מערכת כך שנוצמצם את השימוש במכשירים בזמן השהייה בחינוך החברתי. זהו מהלך מורכב ולא פשוט אך חשוב מאין כמוהו. עולם המחקר כבר מצביע בבירור על השפעות בעייתיות מאוד של השימוש הגובר בסמארטפון על מוחם של ילדים ומתבגרים.

שיתופי פעולה בין זרועות המערכת

השנה אנו מתחילים לייצר פרויקטים משותפים חוצי מערכת. שילוב בין הנוער, לילדי א'-ו' וילדי הגנים. בכך נייצר לנו קהילת חינוך קטנה עבור ילדינו.

חזון המערכת החינוכית

מערכת החינוך בשפיים מובילה ומתווה דרך מתוך זיקה למקום, ומאפשרת לילדיה להתנסות בבחירה, יוזמה, עצמאות, קשרים בינאישיים ורב דוריים, על מנת לגבש את זהותם האישית והערכית תוך מיצוי יכולות אישיות ומשותפות. מערכת המטפחת שותפות בקהילה - מעורבות, אכפתיות ואחריות, תוך חיזוק תחושת השייכות וטיפוח הקשר עם הקיבוץ והחברה הישראלית.

בתחום החינוך החברתי תשאף המערכת לחנך ולקיים פעילויות המשלבות את הערכים הבאים:

כבוד לאחר ויושרה

הדדיות, הגנות, תרבות של שיח מכבד, ערכי ורגשי.

אחריות אישית וחברתית

לפי הסביבה הפיזית והאנושית, קבלה ושילוב האחד.

שייכות למקום וקשר בין דורי

לקהילה ובין השכבות השונות בחינוך.

יצירתיות

מרחב פתוח לחשיבה עצמית, לסקרנות, למגוון דעות/רעיונות, ליוזמות אישיות או קבוצתיות.

יכולות הסתגלות

התמודדות עם שינוי, פתיחות לחדשנות ולהתחדשות וגמישות מחשבתית.

מנהיגות חברתית

טיפוח מיומנויות הדרכה והובלה, ניהול שיח, הבעת דעה ועשייה חברתית.

חיבור לאדמה

הן במישור הערכי והן במישור הפרקטי.

תפיסת עולם דמוקרטית

הדוגלת בערכים אוניברסליים של עולם חופשי.

להורי מערכת החינוך שלום,

שנת תשפ"ה כבר ממש מעבר לפינה וכולנו נרגשים לקראת ההתחלה החדשה. השנה החולפת הייתה לא פשוטה כלל. שנת מלחמה ומתח. שנה קשה זו השפיעה על כולנו. על הילדים, על ההורים ועל צוותי החינוך. לצערי, גם את השנה החדשה אנחנו פותחים במצב רע ברמת המדינה - המלחמה עדיין בעיצומה כשהסוף לא נראה באופק ו-107 חטופים שעדיין לא שבו לביתם. למרות זאת, אנו מתמקדים בתחילת שנת הלימודים החדשה במערכת שלנו, נרגשים ומייחלים לשנה הרבה יותר טובה בכל המישורים.

שנה"ל נפתחת עם 477 ילדים במערכת החינוך שלנו. שיא של כל הזמנים:

בגיל הרך 189 ילדים, מתוכם 12 בני ובנות. כפר עזה שהצטרפו ויצטרפו במהלך השנה למערכת. במועדונים 161 ילדים, מתוכם 7 מצטרפים חדשים בני ובנות כפר עזה.

בנעורים 127 בני ובנות נוער.

נאחל לכולם בהצלחה בשנה החדשה - לפעוטות, הפעוטות והוריהם המצטרפים למערכת לראשונה, לבני ובנות כיתה א' המדלגים החוצה מהבועה שלנו לבית ספר אזורי ראשון ולמועדונים, לבני ובנות כיתה ז' אשר מצטרפים לבית הספר האזורי הגדול ולנעורים, לבוגרי ובוגרות י"ב אשר יוצאים לחיים הבוגרים, מתגייסים לצה"ל ולש"ש, לילדי החינוך המיוחד והצרכים המיוחדים אשר מתחילים את השנה במסגרות נפרדות ואנו תקווה שנתקרב ונקרב אותם עלינו קצת יותר השנה וילדי והורי כפר עזה אשר מצטרפים למערכת שלנו ואנו שמחים לקלוט ולחבקם אלינו.

איחולי הצלחה גם לצוותים החינוכיים הרבים שלנו, כ-60 עובדי ועובדות חינוך. חלקם/ן חדשים/ות, חלקם/ן ותיקים/ות וכולם בחרו לעסוק במקצוע שהוא כולו שליחות בתקופה קשה מאין כמוה. צוות יקר, אנו סומכים עליכם, מאמינים בכם ומפקידים בידיכם את היקר לנו מכל - ילדינו. שתהיה זו שנה פורייה, שמחה וטובה.

נאחל בהצלחה גם לכם ההורים. שנה זו נפתחת בהרבה חששות בצל המצב במדינה, בהרבה דאגה בשל מצוקת כוח האדם ובהמון ציפייה לשנה טובה מקודמתה. תפקידכם כהורים הוא המורכב מכולם. לתמרן בין המשימות השונות, לדאוג, לטפל, לפרנס, לתת ביטחון ולאפשר את החופש הנדרש והכל תוך כדי ניהול היומיום המורכב. אנו מודים לכם על האמון שאתם נותנים בנו ומזמינים אתכם להתיעץ, לשאול, להיעזר ולשוחח איתנו בכל צורך.

אנחנו אנו שנה טובה ופורייה, למשפחה ולחברה ושישנו הטובים באהבה.

לילדים היקרים,

שלום וברוכים הבאים לכיתה א'!

כולנו מתרגשים לראות אתכם/ מתחילים מסע חדש ומיוחד כאן בקיבוץ שלנו. השנה אתם/ תתחילו ללמוד בבית הספר ותשתלבו במועדונים, זהו שלב חשוב ומשמעותי בחיים שלכם/.

בכיתה א' תכירו חברים חדשים מבני גילכם, תלמדו יחד דברים חדשים ותגלו את העולם דרך הלמידה. במועדונים - תצאו לטיולים בטבע, תשתתפו בפעילויות ספורטיביות, תתנסו ביצירה מגוונות, ותלמדו על החיים בקיבוץ.

אל תשכחו, כל יום מביא אתו חוויות חדשות. יהיו ימים של אתגרים, אבל גם ימים של שמחה והצלחה. חשוב לזכור שאנחנו כאן כולנו יחד - הצוות החינוכי, ההורים והילדים - כדי לתמוך ולעזור אחד לשניה.

אני בטוח שזו תהיה שנה נפלאה, מלאה בחוויות, חברויות חדשות וזיכרונות מתוקים. אני מאחל לכם/ הרבה הצלחות, הגשמת חלומות ושהשנה תהיה מלאה בכיף ואהבה!

**בהצלחה ובאהבה,
ידון גוט לוריא, מנהל מועדוני א'ו'**

עדכוני מנהלת החינוך

גילי רוש

מנהלת חינוך פתחה את השנה בסיכום ובחירת נושאים לדיון בשנה הקרובה.

חברי המנהלת הם: **קארין דובסון, רומי אזולאי, יובל שפירא, סיוון דובסון, שגב קלר וגילי רוש.**

בשנה החולפת עסקנו במגוון נושאים להלן הנושאים והסבר קצר על הטיפול בהם:

סקר שביעות רצון

בעקבות דיון במנהלת, הוחלט כרגע, לגנוז את הסקר ולערוך במקום קבוצות מיקוד של הורים.

חינוך ערכי

בימי הקיבוץ המשתנה, עם שינויים בחברה, נסחנו מחדש את החזון החינוכי והוא הוצג בפני הקהילה.

עבודה רב גילאית

נערך דיון שעיקרו שכבות הגיל א'-ו', כאשר בסימום הוחלט שעבודה דו-גילאית הכי מתאימה לשכבות אלה.

תקשורת הורים

אנו רואים חשיבות רבה בדרכי תקשורת טובות, הבונות אמון בין המערכת להורים. הוחלט על הקמת של צוות הורים מוביל בגיל הרך ובשכבות א'-ו', הצוותים כבר החלו את עבודתם.

שימור, גיוס ופיתוח צוות

נערכו במשך השנה קבוצות מיקוד עם המטפלות, והמדריכים וזאת כדי לתוך לנו הבנה יותר מעמיקה מה טוב, במה נדרש שיפור. אלה היו שיחות טובות וחשובות, שנמשיך לקיים השנה. סביב נושא זה עלה עניין המחסור בכח אדם והקושי הרב שעולה בעקבות מחסור זה.

בשנה הקרובה נמשיך לעסוק בתקשורת עם ההורים, בנושא כח אדם, בתכנון קדימה בעקבות הגדילה הדמוגרפית ובגאונות היחידה.

אני יודעת מניסיון כמה קשה לעבוד בחינוך ואני מעריכה ביותר כל אחד שמחליט לעסוק בעבודה הזו, עבודה קשה ומתגמלת. תודה לכל מי שבחר בכך, ועובד כאיש חינוך בקהילה שלנו.

דברכה אשנה טובה.

גילי רוש

יו"ר מנהלת החינוך

מנהל החינוך א' ו' ירון גוט לוריא

פותרים שנה במועדוני א' ו'

חופש מגוון וגדוש בפעילויות הגיע לסופו, ספטמבר כאן ואיתו השנה החדשה.

המדריכים והמדריכות שקדו בימי ההיערכות על הכנת המועדונים והתאמתם לצרכי הכיתה. המועדונים עוד לא מושלמים אבל בהחלט תופסים צורה.

השנה נפתחה עם 168 ילדים וילדות במועדוני א' ו' וצוות של 14 מדריכים ומדריכות. קלטנו את כיתה א' החדשה, 23 ילדים וילדות. בנוסף, השנה הצטרפו אלינו 7 ילדים וילדות מכפר עזה אשר ישתלבו בכיתות השונות.

תחילת השנה הוקדשה בעיקר להכרות: הכרות של הילדים והילדות עם המדריכים החדשים והמדריכות החדשות, עם המועדון החדש ועם סדר היום במועדון.

כפי שכתבת, את השנה אנחנו מתחילים עם 14 מדריכים ומדריכות בצוות מתוכם 5 מדריכות חדשות ומדריך אחד חדש ו-7 מדריכים ומדריכה אחת ממשיכים או אשר עבדו בעבר במערכת. להלן צוות המדריכים:

מועדון א'

עמית שלמה ועמרי סיבוני - מדריכה ומדריך חדשים בצוות.

מועדון ב'

נבו ארבל מוזס - מוביל דואון א'-ב', שנה שלישית במערכת, **נהר עינים** - חוזר למערכת החינוך שלנו אחרי שנים במערכת הפורמלית ו**גוני אקהאוז** - מדריכה חדשה בצוות.

דואון ג' ד'

יוני קלר - מוביל דואון ג'-ד', עושה קאמבק לחינוך אחרי שנים מוצלחות בתרבות, **ירדן אקיאן** - הצטרף למערכת החינוך בחופש הגדול וממשיך איתנו לשנה הקרובה ואולי אף עוד, **עמית בלחסן ומיה קינר** - מדריכות חדשות בצוות. **יותם תדמור** - יותי שסיים שנת שירות יהיה איתנו בחודשים הראשונים עד גיוסו לצה"ל בנובמבר.

דואון ה' ו'

שיבולת עינים - מובילת דואון ה'-ו', שנה 13 במועדונים אבל היי מי סופר?? **תומר פתאל** - שנה רביעית במערכת, לאחר שלוש שנים במועדונים הקטנים דילג לדואון הבוגר, **יהלי מוריה** - שהצטרף למערכת החינוך בשפיים ביוני האחרון ו**גל פורטנו** - מדריכה חדשה בצוות.

השנה במועדונים עברנו למבנה עבודה של דואונים, בכל דואון יש מוביל/ת דואון או מוביל/ת בית אשר אחראי/ת על הצוות והתוכן החינוכי.

אנו רואים חשיבות גדולה בעבודה הרב גילאית ומתן אפשרויות שונות ליצירת קשרים חדשים.

בנוסף, השנה הקמנו צוות הורים מוביל, שני נציגי הורים מכל כיתה אשר יפגשו אחת לחודש עם הצוות המנהל, במטרה לשמר קשר רציף ושקוף בין המערכת להורים ולתת פידבק בונה למערכת.

אסיפות ההורים

אסיפות ההורים לפתיחת השנה יתקיימו בסוף חודש ספטמבר ולא אחרי החגים, להלן התאריכים והשעות:

דואון א'-ב' - יום שלישי ה-24/09 בשעה 20:30

דואון ג'-ד' - יום ראשון ה-22/09 בשעה 20:30

דואון ה'-ו' - יום שני ה-23/09 בשעה 20:30

באסיפות ההורים המסורתיות לפתיחת השנה נציג להורים את התכנית השנתית לכל דואון, התכנית השבועית הקבועה לאורך השנה, נכיר את המדריכים, הישנים והחדשים וכמובן נחשוף את תחומי העניין החדשים שלנו.

אני מאחל לליל ג'סטיסיה גבוהה שנה טובה ואהבה
מהשנה האהובה לעצרה אלינו.

אני כוזה לאהא אכאנו, אלהים, אלהים אלזוה
שנה טובה, האהבה והשקט והנחמה אלינו
ואי יאן ואל האופינו יאכזו אלהים אלזו!

ירון גוט לוריא

מנהלת הגיל הרך תמר הרפז

ספטמבר 2024 בגיל הרך

אסיפות הורים

בימים אלו מתקיימות אסיפות הורים בגנים לדגשים הקשורים לשלב ההתפתחותי של הילדים ונהלי המערכת, בגנים של הפעוטות ושל גננות חדשות שרק התחילו אצלינו נמתין קצת עד לסיום הקליטות ואז נקבע תאריך.

מפגשי למידה

מתוכננות לנו השנה שישה מפגשי למידה: שלושה מהם תעביר לנו **איילת מוצץ** בנושאים פדגוגיים איתם אנחנו עוסקים ולפיהם פועלים בכל יום בגנים. ונוסף שלושה מפגשים עם תוכנית "ילדות של קרמבו" - כנפיים של קרמבו. *מתוכננים ערבי הורים עם המדריכה הפדגוגית לפי שכבות הגיל.

צוות הורים מוביל

השנה אנחנו בונים צוות מוביל של הורים, שיהיה מורכב מנציג/ה מכל גן שנבחר יחד עם נציגה של הגננות והצוות הניהולי על מנת לעשות חשיבה משותפת בכל הנוגע ללוח החופשות השנה ולהתעסק במשבר כוח האדם.

אני מקווה השנה לפנות יותר מזמני להתעסק בפדגוגיה, במקצועיות הצוותים שלנו ופחות בחיפוש כוח אדם... כמו כן, לעסוק בחיזוק תחושת השייכות של עובדי המערכת - יצירת אקלים חיובי ונעים בין עובדי/ות הגיל הרך ובינן/ם לבין שאר עובדי/ות המערכת. בנוסף, במהלך השנה נעשה פרויקטים שונים ומשותפים עם ילדי ביה"ס.

אחלה אכאנו ימים שקטים ובלאווא אלווא

בברכה, תמר הרפז

אחרי עבודה רבה ומאומצת של שיפוצים, תיקונים, ניקיונות, סידורים, הדרכות ונהלים...

התחלנו את השנה ב-1/09 עם שמונה גנים, ונכון לעכשיו 175 ילדים, בהמשך השנה המספר יגדל.

- גן כלנית - גננת **אילאיל הושע** לאט-לאט יכנסו לגן 13 תינוקות
- גן סביון - גננת **גלית וולפרט** יכנסו לגן 15 ילדים
- גן תות - גננת **מלכה אבבה** יכנסו לגן 15 ילדים
- גן אורנים - גננת **ענבל כביר**, 19 ילדים
- גן ברוש - **גלית שיימן**, 21 ילדים
- גן נרקיס - גננת **איילת גוטמן** נכון לעכשיו 28 ילדים, בהמשך מתוכננים להיות 30
- גן חצב - גננת **אילנית אל**, 32 ילדים
- גן רעות - גננת **עופרי זוהר**, 32 ילדים

מדריכי א' ו' כבר נקלטו והתחילו להשתלב בגנים, לכל אחד יש גן קבוע בו הוא עובד כחלק בלתי נפרד מהצוות, בימים קבועים. מדריכי הנעורים עוזרים בגנים גם הם לפי צורך.

מבחינת הצוותים אנחנו נעזרים החודש וחודש הבא הרבה בסטודנטיות, וממשיכים כל הזמן לחפש עוד מטפלות למערכת.

השנה רק התחילה, ימי ההסתגלות של הילדים והילדות לגנים החדשים בעיצומם. יש שמסתגלים במהירות - רוכשים חברים חדשים, נרגעים בזרועות הגננת/המטפלת החדשה ורצים לכיוון הגן... ויש כאלה שעוברים את התקופה הזו באופן יותר מורכב - חוששים, נצמדים להורים, בוכים, מתהלכים בגן ובודקים את החברים החדשים ואת מרחב הגן הלא מוכר. הצוותים וגם אתם נמצאים בעיצומו של תהליך בניית האמון. יום ועוד יום עוברים ולאט לאט מרגישים יותר בטוחים ואהובים.

מנהל החינוך בנעורים חן פרג'ון

ספטמבר בנעורים

נויה אלטר - בת 23, מכפר ורדים. מגיעה עם ניסיון מגוון בתחומי ההדרכה והחינוך והרבה רצון להיות חלק מהקהילה שלנו. נויה תעבוד בצוות ז'-ט'.

עופר ברקן - בן 24, ממושב מולדת. עופר מגיע עם מלא מוטיבציה ותוכניות גדולות לנוער שלנו. יעבוד יחד עם נויה בצוות ז'-ט'.

נאחל לצוות שנה פורייה ומוצלחת!

מתחם "קפה בגן"

החל מהשנה **שני רבה** נכנסת לנהל את בית הקפה. את הניסיון העשיר שלה בתחום האפייה והקונדיטוריה, היא תשלב עם הניסיון והידע החינוכי שצברה במשך השנים במערכת ואת כל זה תכניס תחת קורת הגג של הקפה.

במהלך השנה היא תיפגש ותדריך את כל ילדי המערכת, מגני הילדים ועד לנעורים. יחד עם ילדי הנעורים תעבוד כחלק מה"פרויקט חינוכי", המועדונים ייהנו מתחום עניין מעשיר וטעים וילדי הגנים יצטרפו למגוון פרויקטים במהלך השנה.

לאחר החגים נפתח באופן רשמי את מתחם בית הקפה ונשמח לראות את כולכם! בהצלחה שני!

תחילת השנה

אחרי קיץ עמוס במיוחד, חוזרים לשגרה. המדריכים החדשים נקלטים לאט-לאט, כיתה ז' החדשה, שהחלה את ההתאקלמות כבר באוגוסט, ממשיכה להשתלב, כיתה י' החדשה עשתה את הקפיצה לשכבה הבוגרת ובני ובנות י"ב תופסים את ההובלה.

כמידי שנה, פתחנו את פעילות הנעורים במפגשי גיבוש והיכרות עם הצוות, שיחות אישיות עם הנוער וההורים ובגיוסים לשיפוץ וריענון המועדון.

הצוות החדש

בשונה משנים קודמות, התחלנו את תהליך בחירת העובדים החדשים כבר במאי האחרון. תהליך המיון והבחירה היה ארוך ואנו בטוחים שבחרנו את הטובים ביותר מבין האפשרויות שעמדו בפנינו.

נועה פריש - בת 21 מגדרה. לנועה ניסיון בהדרכה ממספר מסגרות- תנועת נוער, צבא וקייטנות שונות. תעבוד בצוות י'-י"ב.

דנה הורנשטיין - בת 21 מקרית אונו. דנה מביאה איתה ניסיון כמדריכה בצופים ובנוסף ניסיון פיקודי בצבא. תדריך יחד עם נועה בצוות י'-י"ב.

אנחנו רוצים לראות אתכם!

קבוצת פיסטוק היקרה!

אחרי שנים של למידה, התפתחות וחוויות משותפות, אתם עומדים בפני פרק חדש ומדגש בחייכם.

זה הזמן לקחת את כל הידע, הכישרונות והזיכרונות ולהשתמש בהם כדי לעצב את העתיד שלכם.

ממש בקרוב (מי שעוד לא התחיל) תכנסו לשלב חשוב בחייכם, הזדמנות לשרת את המדינה, לתרום לקהילה, ללמוד ערכים חדשים, לפתח את עצמכם ולבנות חברויות שימשיכו אתכם לאורך כל הדרך.

אנו גאים בכם על ההשקעה והמאמצים שהשקעתם עד כה, בטוחים שתצליחו בכל מה שתבחרו לעשות בהמשך.

מחכים לפגוש אתכם בשבילים ולשמוע סיפורים וחוויות חדשות.

אנחנו רוצים לראות אתכם!

בית ספר "ויצמן" - מתחילים שנה...

לימוד ניר

השנה נפתחה בהתרגשות רבה לקראת התחלה חדשה, בהן מעורבות גם דאגה וחשיבה רבה על המצב המורכב בארצנו. לבית הספר הצטרפו השנה רויטל אקב, מנהלת בית הספר וארבע מורות חדשות, חלקן מחנכות. אנו מקבלים את כולן בזרועות פתוחות והרבה אהבה ומאחלים להן בהצלחה. כמו כן הצטרפו לבית הספר כ-20 תלמידים חדשים ביניהם 10 ילדים מקיבוץ כפר עזה. כולם השתלבו בכיתות השונות והם כבר חלק מהקהילה המיוחדת שלנו.

בשנה זו, בית הספר ימשיך להטמיע את הערכים החשובים בין אדם לחברו; הקשבה, ערבות הדדית וכבוד לאחר, תוך שימוש בשיח מכבד ומסוגלות לפתור כל דבר בהכלה וברגישות לכל באי בית הספר.

נמשיך ליישם את ה"אני מאמין" של בית הספר: קהילה לומדת, מלמדת ומשתפת, התורמת ונתרמת מסביבתה ומאפשרת לכל פרט לגלות ולטפח את האיכות האנושית שבו.

בבית הספר לומדים/ות כ-520 תלמידים/ות אשר מחולקים/ות בין 19 כיתות בשכבות א'-ה', כולל כיתה של כ-8 תלמידים הלומדים בשכבה ב'. מקיבוץ שפיים מגיעים/ות אלינו כ-151 תלמידים (כולל ילדים מהסביבה וכפר עזה) בשלושה אוטובוסים.

גם השנה נקפיד להתחיל כל בוקר בתוכנית הלימודית והחברתית - נשמ"ה ונשימה.

הנשמה היא: נראות - לראות כל אחד ואחת, שייכות - לתת לכולם להרגיש שייכים למקום, משמעות - יוצרים משמעות אישית ומחזקים את הערך העצמי, הכלה - מקבלים מבינים ומקדמים כל אחד ואחת על פי צרכים אישיים.

בכל יום, אנו משתדלים/ות להוות עוגן עבור הילדים וההורים במציאות המשתנה שכולנו חווים ומקווים להמשיך להשרות בטחון ורוגע בתקופה המורכבת והמתמשכת.

אסיים בגפילוג וקוואו של האופייני יאצנו
במהרה ואיילנו יאצנו אביגיל שלום וזבאב.
אאלא אל קהילת שפיים שנה טובה יאצו,
כריאה יאצו ואלאק שקט נפשי.

לימוד ניר

סגנית מנהלת בית הספר "ויצמן"

מהנעשה בבית החינוך המשותף חוף השרון

מתן סקר

שנת הלימודים תשפ"ה נפתחה:

במהלך ימי הקיץ בית הספר עבר שיפוץ משמעותי במטרה לשפר את נראות הכיתות והמסדרונות. שיפוץ זה נעשה בזכות תמיכתה הרחבה של המועצה האזורית.

בית הספר גדל בשנים האחרונות ומונה כיום קרוב ל-1,450 תלמידים. השנה לומדים בבית הספר עשרים תלמידים מפונים שהגיעו אלינו מכפר עזה ומישובים נוספים בצפון וגם מהדרום.

לצד העיסוק באקלים ושיפור תחושת השייכות בקרב התלמידים, בית הספר שם לו למטרה להתמקד בתחום פיתוח מיומנויות הלמידה, ולהמשיך לפתח עוד מרחבי למידה ואפשרויות עבור תלמידים מצטיינים, הן בחטיבת הנעורים והן בחטיבה הבוגרת.

פנימיית וינגייט פתחה בית ספר חדש, ולראשונה מזה שנים רבות, לא נקלטו ספורטאים מצטיינים בחטיבת הנעורים. הספורטאים שכבר נקלטו בעבר ולומדים כיום בכיתות יא, ו-יב, ימשיכו ללמוד בבית הספר עד לסיום לימודיהם.

תלמידי התיכון שבו לספסל הלימודים באיחור של שבוע וחצי בשל שביתת ארגון המורים שנאבק על דמותה של מערכת החינוך במדינת ישראל. לצערנו השביתה הסתיימה ללא תוצאות, והעיצומים (איסור על יציאה לטיולים וסידורים) שהחלו בשנה שעברה ימשיכו להשפיע על עבודת המורים עד להודעה חדשה.

אנו מקווים שאל מול המציאות האלימה והכואבת שסביבנו, בית הספר ימשיך להיות מקום של יציבות וביטחון עבור כל הבאים בשעריו.

נאלה הנלמה זבאב
אל הנלמידים והנורים

מיכל ילובסקי מנהלת בית הספר
יהונתן טננבאום מנהל חטיבת הנעורים
מתן סקר מנהל החטיבה העליונה

גלריית מגדל המים | קיבוץ שפיים

איה פרידמן ותמר חידו

תערוכה של הילרי פיטן

גלריית
מגדל
המים
שפיים

נופים מבפנים ומחוץ

תערוכת יחיד | הילרי פיטן | ציורים
אוצרת: גלית צמבליסט
"גלריית מגדל המים שפיים"

פתחה חגיגת - 20.9.24, יום ששי ב-11:00, סיום 25.10.24
שיח גלרייה ביום רביעי 9.10 ב-18:00

שעות הפתיחה: ימים שלישי וחמישי - 18:30-17:00
סניף ביום שישי: 18:00-17:00, סניף ביום ראשון: 18:00-17:00
סניף ביום שבת: 18:00-17:00, סניף ביום חמישי: 18:00-17:00

ההגדרה המילונית של המושג בית היא "המקום בו מתגוררים דרך קבע כבן משפחה". בית עבור הילרי פיטן הוא לא בהכרח מושג פיזי אלא מושג של שייכות, בטיחות וקבלה. "כל אחד מהפורטרטים המוצגים בתערוכה משקף אדם שמחפש מקום בחברה שיוכל לקרוא לו בית, מקום שיוכל להשתייך כדי להתקבל באשר הוא.

הילרי מספרת- "אינני יכולה להתעלם ממצייאות חיינו מאז האסון שפקד אותנו בשביעי באוקטובר, קהילות שלמות שנרצחו, נחטפו מביתם. ושארית הפליטה נעה ונדה בבית הלאומי שלנו ללא שורשים ושייכות. כאן במקום בו מצויה הגלריה - קיבוץ שפיים אשר קלט אליו את שנותרו מקהילת כפר עזה, המצויים בבית ללא בית"

"אדם יוצא מבית
והבית אינו יוצא מן האדם
הוא נשאר
על קירותיו ועל
התלוי בהם
ועל חדריו ודלתותיו
הנסגרות בזהירות
או כי הבית
מתרחב והולך ונעשה לדרכים
בהן ילך זה שיצא מן הבית."
יהודה עמיחי

תערוכה של סנדרין פדרגרון

גלריית
מגדל
המים
שפיים

איפה את אמא

תערוכת ציורים של סנדרין פדרגרון

פתחה "גלריית מגדל המים שפיים" 8.8.24, יום חמישי ב-18:30, סיום 31.8.24

שעות הפתיחה: ימים שלישי וחמישי - 18:30-17:00
סניף ביום שישי: 18:00-17:00, סניף ביום ראשון: 18:00-17:00
סניף ביום שבת: 18:00-17:00, סניף ביום חמישי: 18:00-17:00

סנדרין פדרגרון, גרה ביישוב ניצן (בין אשדוד לאשקלון). נולדה בצרפת, למדה תואר ראשון לאנגלית בסורבון, ולימודי צורפות ואמנות בארץ. מדריכה חוגי אמנות, ומורה פרטית לשפות צרפתית ואנגלית. תערוכת יחיד ראשונה - גלריה קיבוץ מגן, אוגוסט 23.

"סנדרין לומדת אצלי כשנתיים, בהן יצא לי לחוות ולראות את התשוקה האדירה שלה לציור ולצבע. הגישה הייחודית שלה מתבטאת בשילוב של מוטיבים אישיים, צבעוניות חזקה וליריות מתגלגלת מלאה בחיות ואפילו אופטימיות מסוימת. אין לי ספק שהמקורות הצרפתיים של סנדרין מהאימפרסיוניזם ועד מאטיס משחקים ומהווים תפקיד חשוב בהתפתחות היצירתית שלה, אפילו עם העובדה שהיא כל כך הרבה שנים בארץ.

העבודות שמוצגות מבטאות את הנפש של סנדרין - נועזת, משחקת, צוחקת עם שילובים מגוונים ולא צפויים, עבודות שחלקן עמוסות באינפורמציה ואחרות יותר "נקיות" ונהירות. אמצעי הביטוי המיוחדים של סנדרין אינם נפוצים בשדה האמנות הישראלי, ומדגישים את האינדיבידואליות שלה.

זו תערוכת היחיד השנייה שסנדרין מציגה בזמן שהיא לומדת אצלי, וזה תענוג לראות אותה גדלה ומתפתחת. אדם ליך

יונל שפירא

ב-8 באוקטובר, כמו כל חברי קיבוץ שפיים, פניתי גם אני לסייע לקהילת קיבוץ כפר עזה שהגיעה אלינו לשפיים. בתחילת האירוע עשינו כולנו מה שהיה צריך. העמסות, העברות סידורים וארגונים. מה שהיה צריך.

בשלב מוקדם יחסית מצאתי את דרכי לצוות שמקים מערכות חינוך חדשות לכפר עזה בשפיים. בתוך הדרמה הגדולה, ועם אי ידיעה גדולה איך ומה לעשות התחלנו לעשות. הרבה. הקמת מערכות הדרכה בלתי פורמליות של קיבוץ, הקמת בית ספר. אישור, בניית תוכניות לימודים, גיוס מורים, מערכות, בניית שגרת חיים. בתוך כאוס. בלי לדעת מה נכון ומה כדאי. עם אנשים מופלאים ומרגשים שעצרו את חייהם והתגייסו לעזור.

עשינו מלא טעויות. חשבנו שאנחנו מבינים. כל הניסיון כל הידיעה כל

אותי ומה שעושה לי טוב. מה שמחבר אותי אל זרם החיים ומשאיר אותי בתוכו. במהלך השנים הכרתי וליוויתי אינספור בני אדם בגילאים שונים. עם חלק גדול מהם מדובר בקשר בלתי ניתן להתרה, שאין שום בעיה לחדש בכל רגע נתון. רבים אני פוגש במשעולי החיים וזה תמיד עניין משמח. אנשים זה הקטע שלי.

סיימתי את הפרק הזה בחיי באהבה גדולה. עשינו תהליכי פרידה. שמחנו ובכינו ושרנו שירים.

רציתי חופש. הייתי שחוק ועייף מעבודת המנהל המתעסק בהכל ושיוועתי, כמהתי למעט שקט, למיקוד ולעשייה בה אוכל לפגוש את עצמי לעומק. בלי לנהל אף אחד חוץ מאת עצמי. התחלתי ללכת לסטודיו בכל בוקר ולעשות אמנות. אמנות או....

אמנות או ה-7 באוקטובר.

שלום שלום לכל מכריי וחברי כאן במרחב הזה ובכלל. אני שמח לעדכן בקורותיי בשנה וחצי האחרונות וגם בסוף לבקש איזו בקשה קטנה או שתיים מכולכם. אשמח אם תקראו את דבריי עד סופם.

לפני שנה ויותר עזבתי את ביתי ב-20 השנים האחרונות. בית הספר הדמוקרטי (והמדהים) לב השרון בהדסים. מפעל חיים (חצי חיים) יפהפה שגדל וצמח והעמיק יחד איתי ועם התבגרותי ותבונתי. ההחלטה לסיים הייתה החלטה שהתקבלה בצורה טבעית ונעימה אחרי 16.5 שנות ניהול שכללו עולם ומלואו של אתגרים, של שמחה ורגש, של תהיות ושאלות על משמעות החיים, על חינוך (מה זה בדיוק?) ושל בעיקר - המון יחסים אנושיים ועמוקים עם כללללל מי שהייתה לו נגיעה כזו או אחרת אליי ואל המוסד המרגש הזה. בתוכי מצאתי שיחסים עם אנשים הם מה שמגדיר אותי ומה שמפעיל

עזה מייצר עבורם מקום מוגן. בניית הפעילות הקבועה בונה את השגרה והמקום הבנוי כמו בית מזמן עיסוק בנושא הבית, שחסר.

כעת, בימים האלו, אני מתארגן לשנת הפעילות החדשה, שתתחיל בשפיים ותמשיך בקיבוץ רוחמה (אליו נעביר את המתחם, ובו אני אמשיך לעבוד גם בקיבוץ רוחמה. אנשים.. יחסים.. כל זה).

אני זקוק למגוון של חומרי יצירה ואשמח לעזרת הציבור להשיגם: שאריות עץ יפות של נגריה טובה, שאריות בדים, פלסטיקים מהתעשייה, לוחות ציור מחומרים שונים. ועוד. אתם כבר יודעים. ואני פתוח לרעיונות.

אשמח לשיתופים ולתיגים והכי הכי אשמח - שהחומרים יגיעו עד אליי. אני רק אחד המלאכה מרובה והעיקר הם הילדים.

לסיכום דברי - דרכי המקצועית ממשיכה עם ילדי ונוער כפר עזה. התמסרתי לתהליך הקליטה ואני מסור להמשכו של התהליך עם הקהילה הזו שחיה כאן איתנו כבר זמן ארוך ושנכנסה לכולנו אל החיים ואל הלב. המקום אותו יצרנו יחד מציע מזור מסוים, שגרה כלשהי עבורם ואני רוצה להעמיק את העשייה הזו ככל שאוכל. מזמנים לבוא לבקר.

שחיפשתי כאן אוטובוס?).

וכך נולד מתחם חוות הפנתר הורוד בשפיים. מתחם השייך בלעדית למערכת החינוך של כפר עזה בשפיים. לא שפיים. כפר עזה בשפיים. מתחם שהוקם בין לילה ושיעבור יחד עם הקהילה של כפר עזה בהמשך מסעה בדרכה הביתה (התחנה הבאה - רוחמה). המתחם הוקם בעזרתם האדיבה של כמה אנשים מוכשרים ומסוגלים במיוחד. מי מכם שרוצה איזשהו קשר למסוגלות כזו - דברו איתי.

המתחם החל כטריטוריה הבלעדית של פעילות הצופים והרחיב את ההגדרה שלו ככל שנקפו הימים ומערכת החינוך של כפר עזה העמידה צרכים. כיום הוא משרת את ילדי כפר עזה בגילאים השונים החל מילדי הגנים וכלה בנוער.

את המתחם אני מפעיל ואני מציע בו מרחב למנוחה, ומרחב לעשייה יצירתית נינוחה ובוגת חוסן. אני מכין בו פעילויות של יצירה אמנותית, גינון, בישול ועוד, ופוגש את ילדי כפר עזה באופן שוטף במהלך השבוע. בניית הפעילויות מאתגרת אותי ומרתקת אותי ואני כל הזמן מעשיר את המנעד שלהן. בראש שלי- יצירה, מנוחה והתבוננות יוצרות חוסן. המרחב המובחן עבור ילדי כפר

התאוריות כולן, הכל מתגמד לנוכח גודל האירוע. לנוכל עוצמת השבר. עשינו מלא טעויות. בסופו של דבר הייתי מנהל של בית הספר שנובנה עבור נוער כפר עזה - כחודש ימים. בית הספר נסגר והנוער התחיל ללכת לבית הספר האזורי של המועצה, בשפיים.

בלי לדעת בדיוק איך ומה, עשינו גם דברים טובים. במהלך התהליך של בניית והשבת שגרות החיים של ילדי ונוער כפר עזה התבהר לנו כי יש להשיב מהר את הפעילות של שבט צופי כפר עזה. שבט שקד, או בכינויו המגניב יותר - שבט הפנתר הורוד. כדי להחזיר שבט לפעילות צריך... ובכן... שבט. מקום בעולם בו ילדי כפר עזה יוכלו להיות צופים, על כל המשתמע מכך (מי מכם שהיה בצופים יודע. מי שלא - סנדות, ובזנטים, וחולצות, ושירים, ופרגון הדדי. ומורל. הרבה מורל. וש"ש של הקונמונה. ורשג"ד. ועוד. עולם שלם של עשייה ודיבור ול"ז צפוף של משימות ואירועים).

רק מה?! בשפיים נגמר המקום. אין מקום... יש שני קיבוצים על אותה משבצת. ואין. מקום.

אבל יש רצון. וכשיש רצון יש רעיון. והרעיון הגדול אותו העלינו בסיעור מוחות קודחים - אוטובוס (מי זוכר

כל אדם צריך אדם כל אדם צריך בית כל אדם צריך אדם שהוא בית.

אידוע הפרידה של חברי כפר עזה מעובדי המלון

חיים היה המנוע טורבו של המלון והאיש אליו זרמו בסוף כל הדברים. חיים יוצא לשליחות עם אשתו וילדיו וכבר בימים הקרובים, יעזוב את שפיים וימשיך הלאה, לעשות טוב במקום אחר בעולם. **את הזמן שעברנו יחד, לא נשכח לעולם.**

יואב לאור, מנכ"ל המלון, האיש שמאחורי כל חתימה, ליואב יש לב רך ונשמה עצומה. הפקענו את החדר שלו לחודשים רבים והוא אפילו לא צייץ.

אנחנו יודעים שיואב הוא אדם שיודע להעריך את הזמן ולא מבזבז רגע בחייו, מזל שלנו שפגשנו אותו בסבב החיים הזה. תודה על הכל.

איך הופכים בית מלון לבית? יצרנו מרחבים נעימים - בית תרבות נתן מענה לכל הצרכים, **ואלכס** - האחד והיחיד - איש טכני (היפראקטיבי וקופצני, עם חיוך תמידי ולב ענק יחד איתו צוות של צעירים נמרצים נתנו מענה לכל זמר וזמרת לכל סדנה ולכל מפגש. תודה אלכס על מסירות גדולה ומקצועיות בלתי מפשרת.

לא נשכח את בית הקפה שהוקם ביוזמת **עודד** ומשך אליו מתנדבים רבים במשך

באחד בספטמבר יתחילו ילדי כפר עזה או לפחות חלקם ללמוד שוב במועצה שלנו, בשער הנגב. כבר עכשיו מתחילים לראות משפחות אורזות, קרוואליות מתקפלות, חדרים מתפנים וחשוב לנו מאוד לעצור ולהגיד תודה לרבים וטובים, לנהדרות וטובות שאיתנו כבר 317 ימים. התודות הם גם בשם משפחות משדרות שהתארחו ומתארחות במלון.

החיים במלון היו בית עבורנו. זה קשה עד מאוד להפוך חיים במלון לבית אבל זה התאפשר בזכות טוב ליבם של כל העוסקים במלאכת התפעול של מלון שפיים. כל הבקשות והצרכים שלנו מעובדות משק הבית, האחזקה, חדר אוכל, תפעול, מטבח, קבלה - כל הבקשות כולן זכו לתשומת לב מיידית ולא היה דבר שביקשנו ולא התגשם. התלבטנו רבות איך בעצם לומר תודה? לעבוד איש ואישה ללחוץ יד? לתת מתנה? להגיד שמות? ואם נשכח חלילה מישהו? אז אנחנו אומרים באופן כללי "עובדי בית המלון" ואתם יודעים היטב למי אנחנו מתכוונים ולכל אחד כאן יש את הרגעים שלו איתנו וכל אחד ואחת יודעים איזה קשרים אנושיים מרגשים נרקמו כאן בינינו.

מתוך הטקס, כתבה אילנית סוויסה

שלום לכולם, היום 317 ימים מאז השבעה באוקטובר, חברינו **אמילי, דורון, גלי וזיוי וקית'**, עדיין חטופים וחטופות, שבויים בעזה יחד עם עוד 110 יקרים ויקרות. לפני הכל, נתפלל יחד לשלומם ולשובם במהרה, לשלום חיילי צה"ל ולשלום הפצועים.

הרבה פעמים שואלים אותי איך בעצם הגענו לשפיים? איך זה קרה? התשובה האמיתית היא שמזלנו הטוב הביא אותנו לכאן. היינו קבוצה רועדת שפונתה מכפר עזה הבוערת, מוכת הטבח, לשוב הודיה. משם אוטובוס אחד נסע לאילת, השני נסע לשפיים. אנחנו היינו על האוטובוס הזה. מהרגע שרגלנו דרכה בפתח המלון היה ברור שאנחנו לא בודדים, שיש פה שותפים לגורל, שיש פה אחים ואחיות לצרה.

זה מה שמצאנו פה. 317 ימים וגם אצלנו חורים וכאבים של מציאות היום יום, של דאגות ושל אי ודאות. ועוד מעט נתפזר מהמקום המופלא הזה - בית הארחה שפיים, המקום שהיה לנו בית גם אם בחדר קטן במלון.

חצי שנה והיום הוא מוסד עצמאי משגשג, המתחרה המוצלח לבית הקפה שלנו הוא קפה וים - שיש בו צוות שחי על חיוכים ואהבה - מקום מפגש קסום להפיג בו את הכאב והגעגוע... תודה לאייל ולצוות המדהים של הקפה שנותנים לי הרגשה של VIP בקפה וים. גם גן האירועים פתח בפנינו את שעריו - עזר ותמך בכל האירועים בחודשיים הראשונים ועכשיו יש לנו מסיבות דיסקו כל ערב ושמחות רבות על הראש שלנו. ניסינו לספר מעט בסרט שתראו איך היה לחיות פה, בית הכי זמני וקבוע שיש.

מי ששיפרו באופן ברור את מצבנו במלון, המטפלים האלטנטיבים - של קופת חולים כללית החצי שנה הגיעו לכאן מתנדבים ובחודשים האחרונים אנחנו מקבלים מטפלים דרך קופת חולים כללית מי שעבדה קשה כדי שהטיפולים האלו ימשכו - זו הגברת **אורטל ברובין**. תודה למטפלים ולמטפלות ותודה לאורטל.

עוד איתנו אדם מלאך על השביל - אחת ההודעות שרצה קבוע בקבוצות הייתה "למי יש את הטלפון של המנהל יועצת הכללית בהרצליה" ואחריה לפחות שלושה שעונים ושולחים את המספר של **ליאור טובול** עם פרגונים מפה ועד לכפר עזה - בחור זהב, עוזר בכל בעיה, אל תהססו לבקש ממנו כל דבר, איזה מלח הארץ". אני יכולה להגיד, מניסיון אישי, ליאור נמצא אצלי על החיג המהיר, שהוא סייע לנו גם בדברים שקשורים אליו וגם בדברים שאינם קשורים אליו בחיך, באהבה, במסירות והוא עוד הודה לנו שאנחנו נעזרים בו, תודה ליאור על היותך אדם כה נדיב, איך אנחנו אומרים: העיקר הבריאות, אשכרה, העיקר הבריאות ואיזה מזל שאתה כאן לצידנו.

אחרונים חביבים הנמצאים והמתנדבים והמתנדבות שאיתנו כאן, שומרים על הבית שלנו בזמן שאנחנו אוספים ואוספות את עצמנו, מטפחים את הגינות, הציבוריות והפרטיות ולא משאירים את כפר עזה לבדה - **אנשי בית השיטה**. תודה לכם על כל מה שאתם עושים, כשאנחנו קופצים לבקר בבית ואנחנו רואים גינה מטופחת ולא עזובה זה מרחיב את הלב מאוד.

הגענו לשפיים המומים. זו אולי המילה היחידה שיכולה לתאר את מצבנו, לפחות ארבעה חודשים מיום השבעה באוקטובר. המומים. אין צורך לתאר יותר מידי, אנחנו זוכרים את התחושה הזו בגוף.

צוות המלון תפס פיקוד. הדברים התנהלו. הכל קרה. גם אנשי קיבוץ שפיים הגיעו לסייע. הגיעה גם הילה מנכ"לית המועצה האזורית חוף השרון. לא הייתה בעיה או תקלה שלא זכתה למענה, אפילו אישי.

ועדיין הימים עוברין וכולנו הפוכים. יום אחד הגיע איזה בחור למלון, ניגש אלי, ביד הייתה לו תמונה. הוא שאל אותי אם אני מכירה את האישה בתמונה. הסתכלתי בתמונה, המצולמת שם הייתה אני. הבנתי שמצבי ממש גרוע. הייתי חייבת פן כדי לסדר את עצמי, מפה לשם הילה המנכ"לית הביאה לי את שלה. הוא עד היום אצלי, הילה, תודה לך על הפן, אני רוצה להחזיר לך אותו...

אחרי שעשיתי פן התחזקתי מעט וגם כולנו ועברנו לניהול עצמי מתוך מחשבה שאנחנו חייבים לקחת אחריות לחיים שלנו כדי להגיד מעורבות וזדאות. ואז נחשפנו באופן רחב לאנשים ולנשים שמניעים את גלגלי המלון הזה. אני מוכרחה להגיד לכם שאתם ראיתם את התוצאות, אבל שתדעו שגם הדרך הייתה חברית, מכבדת, מלאה אכפתיות. למשל אצל חיים הסמנכ"ל כל דבר מתחיל קודם ב-לא. לא נחרץ וחד משמעי שהופך תוך דגע לכן שגדול יותר ממה שבכלל ביקשנו. כי רמת הנתינה שלו היא אין סופית ובסוף כל דבר שרק ביקשנו קיבלנו. אם זה מכוונת כביסה ומייבשים, אם זה ערב סטייקים או דגים או טופו למי שצמחוני, אם זה מקלטים מסודרים, מקום מיוחד לחנות לה פליט או ווי פיי שעובד, אם נמנה כל מה שקיבלנו חיים יחזור כבר מהשליחות שלו. ממפגשים עם חברים ממקומות אחרים הבנו כמה זכות יש לנו להיות פה, כמה ברי מזל אנחנו. ועד היום עשרה חודשים אנחנו מרגישים שעדיין לא נמאס מאיתנו ואנחנו מרגישים פה אהבה ואיכפתיות כמו ביום הראשון לבואנו. תודה שהייתם בית חם, אי של ודאות בחוסר ודאות, שותפים ושותפות, ובאמת באמת - חברים וחברות לכל החיים. אנחנו נחכה לכם גם ברוחמה ובטח ובטח בכפר עזה, במלונית הקטנה שאולי נקים ושם נארח אתכם אירוח מלכים כי זה מה שמגיע לכם.

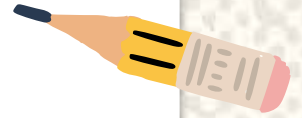
יעל פלוס, מנהלת האשכולות תושבת פרימיום במלון שפיים, חדר 3012

ערב צוות "בית מלאכה" שפיים-כפר עזה

במפגש שהתקיים בבצרה, אצל "מגי ותולי" השתתפו יוזמי ומקימי הפרויקט משפיים ומכפר עזה, וכן צוות המדריכים המתנדבים בפרויקט. היה ערב מאוד מרגש כפי שאפשר להבין מהמילים הכתובות, וגם מאוד טעים

"קו של אור וקו של חן וקו של חסד שאפשר לראות אותם גם מקרוב" (מקרוב, רחל שפירא)

מילים של הכרת הטוב והיש.
מילים של ייחול להשבת החטופים וסיום מעגלי האלימות.
ומילים של געגוע **לליבנת קוץ ונדב עמיקם** שהנשמה הגדולה שלהם התגלגלה גם לכאן ויצרה את המיכל שבתוכו קורה כל הקסם של המקום הזה.
ולרגע בתוך כל הרעש הגדול, זרעי הייאוש, הכאב והאובדן.
בתוך כל זה היה שם לרגע, קו של אור וקו של חן וקו של חסד.
וזה היה ממש קרוב וממש אפשר היה לגעת. איזו זכות להיות חלק.

נפגשנו אתמול באירוח של תולי וניצוח קולינרי של אבישי ארג'נטרו.
ערב צוות של בית מלאכה שפיים כפר עזה. נאספנו אנשי שפיים שיזמו, אנשי כפר עזה שהקימו ותפעלו, קבוצת המתנדבים שהפיחה חיים ויצירה. חבורה של נשים וגברים.
חבורה מקרית במובנים מסוימים וולא מקרית עבור מי שמאמין בקארמה או גורל.
חבורה שבתוך מציאות קשה שנכפתה על כולנו יצרה תקווה וריפוי.
הרבה מילים היו אתמול. מילים של כאב ואובדן מילים של יצירה ותקווה

דברים שנכתבו ונאמרו במפגש ע"י שרונה קסלר, מכפר עזה:

ליצור בו, להחלים ולחלום... נבנה ברוחב לב פה בשפיים, כהמשך ישיר לבית המלאכה **שליבנת** חלמה והגשימה בשער הנגב. (בעקבות הפינוי בצוק איתן).

אז תודה גדולה לכל מי שהיה חלק מהיצירה הזו, למעננו ולמען הזיכרון של מה שהיה ומי שלא איתנו כבר... תודה על שעשיתם, בנייתם, תרמתם והתרמתם, מתוך אהבה אמיתית ושלא כדי לקבל תמורה.

ותודה גדולה **יותם** על שנשאת ברקע כדי לראות ולדאוג שהתינוק לומד ללכת לבד... ותמיד כמו אבא גאה וחושש, מציץ ונותן עצות טובות וענייניות להמשך הדרך. תודה למדריכים שהגיעו כשהיינו במקום הכי נמוך שלנו ומלווים אותנו בשיקום ובחזרה לחיים הנורמליים. תודה על שאתם כאן איתנו ובשבילנו.

אנחנו מרגישים כבר חלק ואפילו קצת בבית, פה בשפיים, בין הדשאים, הגנים וחוף הים... סביבה הכי פסטורלית שאפשר לבקש (מודה שתמיד חלמתי על בית קו ראשון לים...)

עם כל הטוב הזה, הגעגוע לבית, לגינה שלנו, שבנינו, שטיפחנו הוא עמוק.

אז שוב, תודה שאתם חלק מהמסע שלנו ותמיד תישארו בליבנו כחלק מהקהילה המורחבת. והלוואי שנוזכה להחזיר ולו קמצוץ מכל הטוב הזה, אבל בנסיבות אחרות ורק בשמחות.

שתהיה שנה טובה מקודמתה, בכל קנה מידה, שנת יצירה, בטחון ואהבת חנינם.

ברגע אחד של שבת שחורה במיוחד, נבעטנו מחיינו השלווים והרגועים.

חיים של משפחה מאושרת, תוכניות לעתיד, עבודה משמעותית, ספורט, קהילה ושגרה ברוכה.

נחתנו נחיתת אונס... שבורים, עצובים, עצב אין סופי... על חברים שנרצחו או נחטפו, על קהילה מדהימה וכוונת. על בית וקיבוץ שאין לדעת אם ומתי נוכל לשוב אליו...

בתוך כל הכאוס הזה אנחנו מודים על היש, על המשפחה, על מי ששרד, על קהילה מרוסקת אבל חזקה ועל אנשים טובים ומדהימים שעושים הכל כדי שנגרש יותר טוב.

אנחנו נפעמים מטוב הלב של עם ישראל. אנשים פותחים בפנינו את ליבם וביתם ועוטפים אותנו בכל כך הרבה אהבה וזה לא מובן מאליו.

קיבלנו את חיינו במתנה ואני מרגישה שזו הזדמנות לעשות ריסטרט ולחשב מסלול מחדש. לקבל החלטות קצרות טווח, כל פעם לעתיד הקרוב, לבדוק ולדייק... ביחד עם ההבנה שיש לנו תפקיד במקום הזה. לנסות להיות טובים יותר... למען המשפחה, הקהילה ומי שנשאר ממנה. למען המדינה...

ולכם אנשי שפיים המדהימים שפשוט אספתם אותנו אליכם. פתחתם את הלב הגדול שלכם... את האוזניים, להקשיב לסיפורים שלנו שוב ושוב... חיבתם אותנו וחשבתם ביצירתיות אין סופית איך אפשר להקל.

בית המלאכה, שרבים מחברי הקהילה שלנו מגיעים

מנהלת מערך הבריאות אפרת אשל

איך מגישים את הבקשה לאישור מחלה אוטומטי: באמצעות שירותי האון-ליין באתר ובאפליקציה של כללית, או בטלפון *2700 משאירים בקשה אצל "נטע" הנציגה הדיגיטלית.

האישור יינתן באופן אוטומטי כרבע שעה מרגע הגשת הבקשה ויהיה זמין באזור האישי באון-ליין ללא צורך בחתימת רופא/ה.

בברכה, צוות הבריאות.

אישורי מחלה - חדש מקופת חולים כללית

החל מתאריך 1.9.24 ניתן להפיק באופן עצמאי אישור מחלה אוטומטי, ללא צורך בחתימת רופא.

- ניתן להפיק עד 4 ימי מחלה בכל אישור מחלה אוטומטי.
- ניתן להפיק עד 4 אישורי מחלה נפרדים בשנה
- ניתן להפיק עד 10 ימי מחלה בשנה בסך הכל

כמה מילים על החוג הכי כיפי והכי אהוב על המשתתפים בו, שלא ידוע לציבור המתבגרים, פנדלקרייז. גילוי נאות: כשהציעו לי להשתתף, דחיתי את ההזמנה די בזלזול. מה לי ולזה החוג?

היום, אחרי יותר משנה של השתתפות, אני לא מעלה בדעתי להפסיד אפילו שיעור אחד. רק כוח עליון, כמו נסיעה דחופה מונעת השתתפות.

אז תודה לשולה בר קמה שמקדישה מזמנה פעמיים בשבוע כדי לעזור לנו לשפר את התנועה ותודה רבה למיכל ארז שדואגת לנו.

פלדנקרייז על ניסאות, הקבוצה הני שווה

בנציק הופמן

צילמה: תמר שגיא

משתתפים מצה"ל

נבו סימון

אורי גל

רון בר קמה

יואב מוריה

נינה סימון

ברכות
להתאזרחות
מהירה ומטיבה

לאדוה לוינסקי

לזכייתן
באליפות
הארץ
בג'ודו

מברכים וגאים

מזל טוב!

★ לבר וליאן פוטש פיקל
להולדת הבן

ארי יונתן

★ אח לגוני
לסבים ליסה ועופר פוטש
לסבים הגדולים תמר ויונתן פוטש
ולכל המשפחה ברכות חמות

★ למור ליפשיץ ונרי שוטן
להולדת הבן הבכור

תלם סתיו

לסבתא הטרייה דינה שוטן
ולכל המשפחה ברכות חמות

לשיר ושרון ליואי
להולדת הבן

שוהם

★ אח לשי
לסבים חגית והדר ליואי
ולכל המשפחה ברכות חמות

זוהרה תירדוש

ירדן פולצ'ק

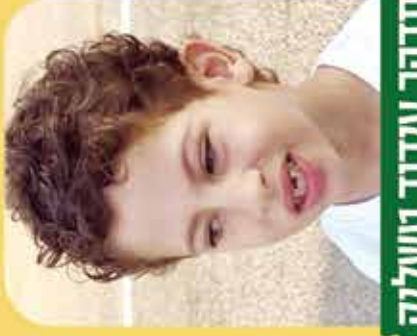
יונתם גלעד

יונתם שגב

ישי בסיס

מנחם עירדוד טשל'יק

לביא נילי

ליבי פרי

מיכאל מנאלי

מיכאל פשיין

מיכאל קורל

עדי רנה

גליה פרימן

אנצ'יל לוי

רומי טל

אדם יקואל

אורל אלון

מבדכים
מתכננים
לשנות
לימודים
פודיקת
ומהבנות!

שילום
כיתה א'
תשפ"ה

אלון סלומון

איתי טל

ג'די גוטמוביץ'

גבע ניני

ענבר קרמז

דני לי דוד

בתאריך 10.9.2024 התקיים בבית התרבות בשפיים הכנס ה-8 של "סיפור מקומי"

תעודת הוקרה מיוחדת הוענקה ל**תמר שגיא**, מנהלת ארכיון שפיים, עבור תרומתה בהנגשת החומרים ההיסטוריים לחברים. עבודתה מפיחה חיים בארכיון והופכת את תכניו לחווייה קהילתית.

תודה לכל שותפינו לדרך, אנשי התיעוד והמורשת, שהגיעו לחזק ולהתחזק ביום מרגש, מלכד ומעורר השראה.

תודה מיוחדת ל**תמר ויוסיטו שגיא** ול**מוליק דור** על הכנסת האורחים ולצוות בית התרבות והמלון על השהות הנעימה והשירות המקצועי.

חפשו בגוגל "סיפור מקומי שפיים", צאו למסע בזמן והוסיפו תגובות ותמונות.

"סיפור מקומי" הינו כלי תיעוד קהילתי אינטרנטי, המציג התפתחות של מקום המקום על גבי ציר זמן. בכנס השתתפו ארכיונאים, מנהלי תרבות ומנהלי קהילות, מכל רחבי הארץ.

פתח את הכנס, **ליאור עידוד** - מזכיר שפיים, עם עדותו האישית על קליטתם של החברים המפונים מכפר עזה - "קיבוץ בתוך קיבוץ". סיפור מרגש של שתי קהילות הנשזרות זו בזו בנסיבות קשות, סיפור של ערבות הדדית, רעות ושותפות גורל.

המשכנו עם הרצאתו של **ד"ר מוטי זעירא** "כולנו זקוקים לחסד", הסיפורים מאחורי שירי חסד ונחמה במוזיקה הישראלית לאורך השנים.

כתבה וצילמה: דפנה פיליפ, סיפור מקומי

פוליוכד

פלסטיק שפיים

so.i

לזכרו
אבנר גל
1935-2024

אנו מביאים היום למנוחת עולמים את חברנו היקר אבנר גל - אנחנו קראנו לו צ'צ'קו

קרא בהלוויה: ליאור עידוד

אבנר נולד ב - 7 לינואר 1935 - בגבעה בהרצל'ה. אבנר היה בנם היחיד של **מרים וחיים גלר** זיכרונם לברכה. ממייסדי הקיבוץ. בגיל כמה חודשים עוברת המשפחה הקטנה יחד עם כל חברי המשק להתיישב כאן על הקרקע שלימים הפכה להיות מקום הקבע של קיבוץ שפיים.

בגיל 7 התייתם אבנר מאביו שהיה איש חולה, ואימו מרים שירתה בימים אלו בפלמ"ח בעזה. אבנר גדל והתחנך בקיבוץ, ילדיו מספרים כי וותיקי הקיבוץ לקחו עליו אחריות ולימדו אותו לחרוש בשדה עם מחרשה ולחלוב פרות. כאן פיתח אבנר את עצמאותו הגדולה ואת המסירות האין סופית שלו לעבודה ולקיבוץ.

בגיל 17 אבנר הודרך בחינוך בשפיים ושם הכיר את מי שלימים תהפוך לאשתו - **שרה**. עם סיום לימודיו התגייס אבנר לגבעתי, שם שירת במשך כל שירותו הצבאי. עם שיחרורו מצה"ל פורצת מלחמת סיני ואבנר מתגייס למלחמה כמילואימניק.

המסירות של אבנר לפוליכד והנאמנות שלו למשק היתה קודש קודשים עבורו. לכל אחד מילדיו אין ספור זיכרונות ילדות מהקבינה של המשאית.

בשעות הפנאי אהב אבנר מאוד לנגן על מנדולינה ומפוחית ואפילו היה נגן קבוע בהרכב המקומי.

בגיל 82 החזיר אבנר את מפתחות המשאית לפוליכד ויצא לפנסיה. בפנסיה אהב לטייל, לראות שקיעות עם שרה, לשבת איך לא בקפה וים, לעשות סיבוב ממתקים בין הילדים והנכדים ואפילו התחיל לבשל.

ילדיו מספרים שלכל אחד הייתה את המנה שלו שאבא היה מבשל במיוחד בשבילו.

בשנתיים האחרונות מצבו הבריאותי של אבנר החל להידרדר, אבנר שהיה מעשן כבד רוב חייו סבל ממחלה בריאות שעם הזמן הלכה והתדרדרה.

אבנר חזר ואמר לבני משפחתו שאין לו שום כוונה להפוך לסייעודי ובטח לא להיות נטל על המשפחה... אמר וצדק.

אבנר עזב אותנו ביום שני ה-5.8.2024 כשהוא נושם את נשימותיו האחרונות בביתו, מוקף בילדיו ונכדיו האהובים והוא בן 90 פחות חמישה חודשים.

נוד על לשכבך שלום אלבני יקרי
אלוהים ואלדקים כל בית שפיים.
יהי זכרך ברוך.

שנה לאחר מכאן הזוג המאושר מתחתן בחתונה צנועה על הדשא של ההורים של שרה, פה בקיבוץ. לזוג הטרי נולדים ארבעה ילדים, בשנת 1959 נולדת בתם הבכורה **אפרת**, בשנת 1963 נולדת **איילת**, **נעמה** מצטרפת בשנת 1967 ובן הזקונים **יואב** נולד בשנת 1974.

לימים השבט מתרחב ולאבנר ושרה נולדים לא פחות מ-11 נכדים, לא ברור איך אבל אבנר היה סבא כבר בגיל 45. **טל** הנכד הבכור, אחריו **אייל**, **דניאל** (הבן), **דניאל** (דנדי), **שי**, **עידו**, **אדם**, **גל**, **רועי**, **אורי** ועמית. לימים גם הצטרפו למשפחה שני נינים: **נטע** ו**אלון**.

עם סיום שירותו הצבאי משתלב אבנר בעבודה ברפת. לאחר התקופה ברפת הוחלט בקיבוץ לשלוח את אבנר לקורס מרכזי משק ברופין. אבנר הסכים לצאת לקורס אך ביקש עם סיום הקורס לחזור למשאית.

עם סיום לימודיו אבנר עולה על ההגה ועובד כרכז הקניות של הקיבוץ. בהמשך נקרא אבנר לדגל בתנועה הקיבוצית והוא ושרה יוצאים בשנת 1959 לעבוד בקיבוץ כיסופים ובשנת 1970 נשלחים לקיבוץ משגב עם. גם שם וכמו תמיד על המשאיות שלו.

כמה שנים לאחר מכן מקימים בשפיים מפעל קטן בשם פוליכד ואבנר, איך לא הופך לנהג המיתולוגי של פוליכד למשך 50 שנה. גם בטיולי הקיבוץ, ברפסודיה ובקייטנות השונות תמיד זה היה עם אבנר והמשאית שלו. ילדיו מספרים שמעולם לא הפסיד אפילו לא יום עבודה אחד.

אבני אהוב שלי,

לא יכולה להפרד, לא מאמינה.
 בתקופה האחרונה, סבלת סבל נוראי ואנחנו לא יכולנו לעזור לך. מחלה שאין לה שום עזרה חוץ מהמוות.
 תראה איזה שבט השארת מאחורך, הילדים, הנכדים, הנינים, איזה אושר, איזו אהבה, ויותר מכל - איזו דאגה,
 כמה אתה דאגת לכולם וכמה כולם דואגים לך.
 ניסינו הכל כדי לעזור לך, אבל לא יכולנו. המחלה ניצחה אותנו.
 75 שנים היינו יחד, נולדו לנו 4 ילדים נפלאים, 11 נכדים ו-2 נינים. עברנו יחד 4 מלחמות ושרדנו, והאהבה שרדה.
 היו לנו חיים מלאים ומאושרים, אבל בחודשים האחרונים ראינו אותך דועך.
 היית איש עקשן וכנראה שהעקשנות הזאת עזרה לך לשרוד למרות המחלה, אבל בסוף האויר נגמר ולא יכולת לנשום יותר.
 ביום האחרון ראינו איך אתה הולך ודועך, עדיין נשמת, אבל ידענו שאלו נשימות אחרונות.
 קראנו לכל המשפחה וכולנו היינו סביבך עד שהנשימה האחרונה עזבה אותך.
 נפרדנו ממך בכאב עצום ובאהבה בלתי נגמרת.
 נוח בשלום על משכבך אהוב.

לרה

לנח

מודה ומתוודה בחודשים האחרונים התגלגלו בראשי הרבה הספדים מה אגיד כשאבא כבר לא יהיה כאן, לא העזתי להעלותם על הכתב, אבל הם ניקרו שם.

איך נפרדים מאבא שלנו? האיש הכי טוב ביקום, כל מה שהיה לו הוא קודם כל הצייע לנו.

אבא שהוביל אותנו במשאלית כל השנים - המשאליות התחלפו אבל לא ההתרגשות שלנו לנסוע איתו. כנהג של פוליכד היינו זוכים במגבונים ומוצרים שונים ומשונים שלא לדבר על שוקולד השחר, שהסטוק הסתיים לפני לא מעט שנים ושבא ביחד עם האינסולין.

היה לנו אבא מיוחד במינו, שלא אמר שום דבר רע על אף אדם אחר, לא צעק לא קילל - משפט המפתח היה "נו אז תוותר(י)". זכינו לנסוע איתו לטיולים של גדולים כי אבא היה הנהג ואותנו הגניב בלי להניד עפעף.

כשהתחלנו לנהוג בעצמנו אבא לימד אותנו שלושה כללים: לא לעבור ברמזור אדום, לשמור מרחק ואם חס וחלילה במקרה אנחנו עולים על מישהוא שזה לא יהיה במעבר חציה. כזה אבא היה לנו - שמחלק לכולם, ששומר על הכללים ותמיד נחבא אל הכלים - צנוע, עניו ו"שרק לא נריב" (יש הכל לכולם ומספיק).

ומה עכשיו? אתה כבר לא כאן. אתה כל כך חסר בשקט שלך, באין מילים, ברק להיות לידך ותיכף נרגעים. אתה כבר לא סובל והנפש חופשיה.

שמור עלינו אבא ועל המדינה, אל תיתן שנלך לאבדון. שמור מלמעלה שנדע ללכת בדרכך הצנועה לעשות טוב.

אוהבים אותך כל כך.

לנח

אבא,

האיש הכי צנוע ועניו שיצא לי להכיר, האיש עם המפוחית והמשאית. אלו שני סימני ההיכר שכלכך אפיינו אותך.

קשה עד מאוד לכתוב עלייך בלשון עבר.

למרות המחלה שלך, הקושי והסבל שלך, השתדלת כמעט עד הרגע האחרון להיות עצמאי ולעשות הכל לבד. ההתדרדרות היתה כה מהירה שלא הספקנו לעכל וגראה שגם אתה לא.

תחסר לנו עד מאוד אבא יקר וגם נגינת המפוחית שלך. לצערי ביום ההולדת שלי כבר לא זכיתי לניגון שלך של "5 שנים על מיכאל"... כבר היית עייף וחלש.

נוד על משכבך בשלום אבא יקר שלנו
ושלנו שלנו למלאכה.
אלוהות וכבר מתעצבנת.

נעמה

אבא, סבא יקר ואהוב שלנו.

לא רבת עם אנשים כי היית איש של שלום. לא גידלת מרפקים חדים ודוקרים כי לא האמנת שזו הדרך להשיג דברים. לא צעקת והענשת כי לא האמנת בדרך הפחד. האמנת בטוב. האמנת באנשים. האמנת בחיה ותן לחיות. כיבדת כל אחד בדרכו שלו.

נכון שלא הרבת במילים, וגם רגשות כמעט ולא דיברת, אך היה לך לב ענקי טוב ומיוחד.

לא אכביר במילים וסיפורים. מה אתה היית בשבילי ואני בשבילך. שנינו יודעים וזה יישאר כך לנצח.

אני רק רוצה לומר לך תודה. תודה שככה אהבת אותנו. שככה אהבת את אמא ואת הנכדים והנינים שלך.

תודה על הזכות הזאת לקבל ולתת לך אהבה, ולהחזיק לך את היד עד שנשמת את נשימתך האחרונה.

תודה לכל מי שליווה אותך.

יהיה זכרך ברוך לעד
והמשק למסק לאווה באור ואלהבה אינסופית.

בתך אילית

אבא שלנו היקר והאהוב!

וואטסאפים שקבלתי אחרי מותך, מחבריי, רובם ככולם יכולים להיות ילדיך ואף נכדיך:

- "אהבתי את אבא מאוד והוא ליווה אותי כל חיי... על הדרך נפגשנו הרבה פעמים ותמיד הוא שאל לשלומי. בשנים האחרונות הוא היה תמיד אופטימי, גם לגבי מחלתו... נכון שהוא חי חיים מלאים, אבל ממש קשה לי להיפרד..."

- אחרת כתבה: "כל-כך הצטערתי לשמוע. כל-כך. לעולם תיחרט לי דמותו על האופניים, וגם במשאתי כמובן..."

- ואחד שכתב: "המפגש עם אבא תמיד גרם לי לחיוך של שמחה".

- שני חברים שנמצאים כעת בחו"ל כתבו: "איש מקסים אבא שלך... אני עם דמעות בעיניים"; "אבנר אדם יקר ואהוב, וכל מקום שהוא נמצא בו עכשיו הופך למקום טוב יותר...";

כזה היית אבא. איש אוהב ומקסים. יודע רק לתת ולתת, ותמיד משתדל שלא להכביד. כך נזכור אותך תמיד.

מבקש לנצל את ההזדמנות להודות לאחיותיי האהובות על הטיפול המסור והאינסופי. **לאפרתי**, אחותנו הגדולה, בפרט. כמה סבלנות, כמה אהבה, כמה מסירות. כמו אתרוג עטפת את אבא (וגם את אמא).

חשוב לי מאוד להודות לצוות הבריאות ומרפאת שפיים - **ד"ר ולדמן, ג'נט, אודליה, איריס, ספי, אפרת**, וכל מי שאולי שכחתי בטעות. הנוכחות שלכם, הסבלנות, האוזן הקשבת והמקצועיות לא יסולאו בפז. לקהילת שפיים התומכת והמחבקת, הגב והמשענת של אבא ושלנו, הייתם תמיד כחלקת אלוהים לאבא, בפרט ב-5 שנות הגיהנום האחרונות: מגפת הקורונה, המהפכה המשפטית, מלחמת ה-7 באוקטובר, וכנראה הזרוע עוד נטויה. לפחות עם הסייט המתמשך הזה סיימת, אבא (ואם זה לא מספיק היתה גם ההחמרה באמפיזמה, והאבחנה של סרטן הריאות מלפני שנתיים).

אבא שלנו, נוח על משכבך בשלום, סוף-סוף יש לך שקט. מסור ד"ש להוריך ולסבים האחרים שלנו - כל הארבעה קבורים ממש כאן, בבית העלמין שפיים.

חלק מנכדייך ובני זוגם נמצאים כרגע בחו"ל, וכולם - **אורי** ממדריד, **ושי ועופר** מתאילנד - מוסרים חיבוקים, געגועים ודמעות.

כולנו אוהבים וכבר מתגעגעים. לנצח תהיה בליבנו.

אמא יקרה שלנו, מבטיחים לעטוף אותך בחום ובאהבה כמה שרק אפשר. עם כל העצב, גם ממך ירד עול כבד עד מאוד. תהיי חזקה בשבילנו ובעיקר בשביל עצמך.

שלום

כל כך קשה להיפרד. פשוט בלתי נתפס.

רק אתמול הלכת לעולמך וכבר הגעגועים לא מרפים. לאן שלא מסתכלים וכל מחשבה שלא מעלים, אתה שוב ושוב נמצא בלב ובראש, ברגש ובזיכרון.

כמעט 90 שנה הופכים אותך להיסטוריה מהלכת. נולדת בשנה בה קיבוץ שפיים עלה על הקרקע, ממש כאן. סללת את כבישי הארץ עם גלגלי משאיתך. נלחמת כחייל קרבי כמעט בכל מלחמות ישראל (במבצע סיני, 1956, כבר היית מילואימניק!).

הקיבוץ היה מבחינתך תמיד המקום הכי טוב בעולם. גן עדן של ממש. הכרת תודה לכל מה שקבלת ולחיים בכלל.

מה שעניין אותך זה רק עבודה ומשפחה, בה זכית להיות מוקף עד יום מותך: 4 ילדים, 11 נכדים ואף שני נינים. לכולם ניגנת במפוחית "5 שנים על מיכאל" בהגיעם לגיל 5. כמה הפלאת לנגן במפוחית, וכמה וירטואוזיות. גם כיף להקשיב, וגם, בשנים האחרונות, תרגילים לשיפור תפקודי הריאה, באותה ההזדמנות.

נזכרתי אתמול שוב ביצירתיות שלך ובחכמת החיים - לימדת אותנו שיטות ללימוד לוח הכפל באמצעות האצבעות, מניעת כוויות באמצעות החזקת תנוך האוזן, ואפילו ניסית ללמד איך עושים בלוק נהגים - כאן ללא הצלחה מרובה.

עד גיל 82 נהגת במשאית, שהיתה כל-כך מזוהה איתך כאן בקיבוץ. קיבלת את התואר "אביר הדרכים" על נהיגה זהירה ואחראית. למעשה את הרפורט (כך קראת לזה) היחיד שלך, קבלת בגלל תאונה ש**סבא אריה** עשה, מבלי לקחת בחשבון שרשיון נהיגה זה משהו שחשוב שיהיה.

לכל-כך הרבה ילדים עשית את היום, רק באמצעות סיבוב קטן במשאית. וכמה תאונות עבודה בזמנים שביך הנסיעות - כל שנה שנייה היה צריך להדביק אותך, לתפור או לגבס. ואם כבר הזכרה המשאית, זה תמיד מתחבר עם "הגשש החיזור", כי זה מה שהושמע בקבינה מבוקר ועד ערב.

אני רוצה לנצל את המעמד, אבא, להודות לך, על שלימדת אותנו ערכים, מסירות, צניעות, יושרה, צדק, נתינה ואהבה לזולת.

היית חבר לכולם, תמיד. גם לאלו שהיו קצת פחות מקובלים (בלי שמות כמובן). הקפדת לבקר אותם, להקשיב, לתת תשומת לב, ופשוט להיות בשבילם. היית יחיד ומיוחד גם בהיבט הזה.

איש של נתינה אינסופית. אדם מערכתית עם נאמנות בלתי מתפשרת למערכת ולקיבוץ.

למרות שלא הצטיינת בהפגנת רגשות, היית איש של אנשים. רבים אהבו אותך כל-כך. מוכרח לצטט מספר

סבא יקר,

היום אנו נפרדים ממך, איש צנוע ואהוב שהיה דוגמה ומופת לכולנו.

סבא של המשאית והמפוחית, של החולצות המכופתרות והסיפורים המרתקים. תמיד זכור לי המשפט הקבוע שלך, 'לבריאות חזיר', שהעלה חיוך על פנינו.

הנגינה שלך במפוחית ליוותה כל אירוע משפחתי, מימי הולדת של הנכדים והנינים ועד כל חג ומפגש. קולות המפוחית והשירה שלנו יהדהדו בזיכרוננו לעד.

סבא, השארת אחרריך משפחה אוהבת וגאה. נמשיך לשאת את הערכים שהנחלת לנו - צניעות, אהבת אדם, חשיבות המשפחה ואהבת המוזיקה.

נזכור תמיד את החיוך השקט שלך, את הביקורים הקצרים אך המשמעותיים, ואת האהבה הגדולה שהענקת לנו.

נוח על משכבך בשלום, סבא יקר. אתה תחסר לנו, אך האהבה והזיכרונות שהשארת יישארו איתנו לנצח.

אוהבים ומתגעגעים,

טל, נאיה, נטע ואלון

סבא צ'צ'קו

קודם כל אני חייב לומר לך תודה.

תודה על היותך אתה, סבא כמוך זה זן נדיר.

יש לי המזל להגיע לגיל (כמעט) 40 והזכות שהיה לי סבא כל השנים האלו. לא סתם סבא! סבא מדהים עם אנרגיות חיוביות ואופטימיות שלא נגמרת. אני רוצה להאמין שהמון תכונות טובות שיש בי קיבלתי (או יותר נכון גנבתי) ממך.

לומר את האמת, אני כבר כמה שבועות חושב על הרגע הזה. חושב מה לומר ואיך להגיב לסיטואציה, לקבל את המוות כחלק בלתי נפרד מהחיים.

אתה כבר מזמן התכוננת לרגע הזה. נכון, פחדת, נכון, לא באמת רצית להמשיך הלאה. אבל מצד שני הרגשת וראית איך הסבל שלך גדל מיום ליום וכל מה שרצית זה להגן על סבתא, ילדייך ונכדייך מלראות אותך הולך ודועך.

לא האמנתי וניסיתי להדחיק את הרגע שהגיע, אבל אתמול כשקיבלנו הודעה מאמא שהמצב שלך ממש הידרדר וביקשה שנבוא להיפרד, מצד אחד הוקל לי לדעת שאתה כבר רגע מסוף הסבל. מצד שני, לא העליתי על הדעת כמה קשה זה יהיה להפרד.

אתמול בזמן שהיית מוקף בילדייך ונכדייך ונשמת את נשימתך האחרונה, כולנו היינו איתך והרגשנו אותך משחרר ונרגע ולרגע הזמן עצר, או ככה זה לפחות הרגיש לכמה שניות. ההבנה שהיה לך כל כך קשה לנשום בחודשים האחרונים ושעכשיו אתה כבר לא נאבק לאוויר נתנה לי סוג של מנוח.

נוח סבא, אל תדאג יותר, אנחנו מקיפים את סבתא בחום ואהבה ומלא אוכל ושייקים כחולים כמו שאהבת.

אנחנו נמשיך לראות שקיעות מהקפה ומבטיח לך שאתה תשאר איתנו בלב לנצח. נמשיך לחגוג כמשפחה חמה ואוהבת, נמשיך לדאוג לקיבוץ שכה אהבת ונמשיך בחיים. החיים שאתה חיית, משמשים לנו כדוגמא ומופת.

נוד כל לשכבך בשלום סבא יקרי,
אוהב אותך.

אילן

אבנר גיסינו היקרי, או כלנו שרבים כינו אותך מתוך חיבה - צ'צ'קו

היום אנו מלווים אותך למנוחת עולמים באדמת שפיים.

אתמול בצהריים הייתה לנו הזכות להיפרד ממך, ליד מיטתך, ברגעך האחרונים, יחד עם שרה רעייתך, ילדיך אפרת, אילת, נעמה ויואב וחלק מנכדיך. ברקע התנגנו להם מהטלביזיה שירי ארץ ישראל אותם אהבת. גם כשנפרדת מאיתנו עשית זאת בדרכך הצנועה והמיוחדת, עם מבט רך ואוהב.

כל חיך חיית בצנעה ובחסד. ידעת להעניק למשפחתך מטוב ליבך, היית חלק משמעותי ממי שהם.

היית איש משפחה רגוע ועוטף. מידי ערב עשית סיבוב-ביקור לילדים ונכדים.

בזמנך הפנוי קראת ספר וניגנת על מפוחית, הכל בשלווה ובשקט.

(אחי) הייתה לי הזכות לעבוד עם אבנר כ-45 שנה במפעל פוליכד. הייתה זאת תקופה שבה האנשים נתנו משמעות למילה "משפחת פוליכד".

בתקופה שאבנר עבד בפוליכד, התחלפו מספר מנהלי שיווק ומכירות, אבל אף אחד לא שכח את אבנר הנהג של פוליכד שתמיד האיר פנים ללקוחותיו.

במשך עשרות שנים היה מתחיל את יום עבודתו בשעה 05:00 לפנות בוקר ומסיים בשעות אחה"צ. היה דואג להעמיס את האוטו ערב קודם, כדי שיוכל לצאת מוקדם ליום העבודה ולהגיע ללקוח בזמן. הקשר שלו עם הלקוחות היה אישי וחם.

לפני כ-30 שנה, קרתה לו תאונה במחסן אצל אחד מהלקוחות כשגליל של כטונה בד נפל עליו והוא נפצע קשה. אבנר לא וויתר, השתקם תוך מספר חודשים וחזר להגה. בתקופת פציעתו גיליתי שוב את הקשר האישי והמיוחד שהיה לו עם לקוחות המפעל, כאשר עובדי מפעלים מיוטבתה בדרום ועד "יונליר" ו"השחר העולה" בצפון, היו מתקשרים אלי לשאול לשלומי ולאהל לו החלמה מהירה.

חלק מהדור הצעיר אולי לא הכירו את אבנר, אבל גם בזכות אנשים טובים ואיכותיים כמו אבנר שעשו את עמל יומם מבוקר עד ערב, שפיים הגיעה למה שהיא ועל כך אני אומר לך תודה.

היית לנו חבר, גיס, איש משפחה ובעיקר אדם במלוא מובן המילה.

יחד עם שרה רעייתך זכיתם לילדים, נכדים ונינים, שעטפו אותך כשם שעטפת אתה אותם ודאגו לך במסירות ובאהבה עד יומך האחרון.

"איפה ישלם חזו אנשים כלנו האיש ההוא" - נתן "נתן"
יהיה זכרך ברק, נוח בלוב בלוקים בו נולדת.

אחי וחייה

אבנר חי את חייו בשפיים כ"איש עבודה" במובן הטוב של המילה. השכם בבוקר היה קם כמו יהודי אדוק לתפילת שחרית, אבל הוא מתיישב מאחורי הגה המשאית של פולכד, איתה נסע ברחבי הארץ, והביא את הסחורה ללקוחות הרבים, כך יום ביומו במשך למעלה מ-45 שנה.

כמה סמלי שכאשר סיים את עבודתו ויצא לפנסיה, החלה בריאותו להתערער.

אזכור אותך אבנר, חבר כאח לי, כאיש משפחה למופת, שזכה עם שרה'לה להקים שבט מפואר בשפיים, ארוג בתולדותיה ומבטיח את עתידה.

תמר לשיא (אלסזר גולספורט)

אבנר'ל

"אבנר'ל" - ככה קראה לו אמו **מרים גלר** ז"ל. "תמר'ל" - כך קראו לי הורי. "אבנר'ל ותמר'ל" קראו לנו חברי הקיבוץ - החברים.

את השמות העבריים בניב אידשאי הביאו איתם "משם", ואנחנו, אבנר ואני נולדנו בארץ על הגבעה באזור ג', בהפרש של 3 ימים זה מזו. מראשוני הילדים של קיבוץ שפיים בהתהוותו, אתו גדלנו, התבגרנו וגם זקנו.

עם לידתנו, כך סיפרו לנו הורינו, הושכבנו באותה מיטה, מחמת המחסור במיטות בבית התינוקות. "כבר בגיל כל כך צעיר?" אנו מתבדחים היום, אבל כך היה.

בגיל צעיר איבד אבנר את אביו **חיים** ז"ל, אבל היו לו הרבה אבות, ולאמו מרים ז"ל היו הרבה ילדים, כי הייתה המטפלת שלנו. אפשר לאמר שהייתה לנו משפחה מורחבת. אבים, אבות, אחים ואחיות.

בילדותנו בילינו בחוף הים, בפרדסים ובטיולים אין ספור ברחבי האזור, עם מורתנו **מרים אמן** ז"ל. הכרנו את אורחות החיים של שכנינו הערבים, ואת סיפורי הגבורה של ראשוני שפיים בהגנה על היישוב הצעיר. היום, עשרות שנים אחרי, אלה הם סיפורים לנכדינו ונינינו.

השנים עברו, בגרנו הקמנו משפחות לתפארת, בנים נכדים ואף נינים.

אבנר,

אבנר גדול ממני בשנה וחודשיים. לא היו לי איתו הרבה קטעים ביחד, רק במשחקים בילדות ובנעורים וקצת בעבודה במשק. בצבא בגבעתי הוא היה שנה לפני ולא היינו ביחד.

בכל זאת, במשך כל השנים כשנפגשנו (לעתים רחוקות), היינו כאילו החברים הכי טובים וזה בזכותו ואני חושב שהרבה חברים הרגישו כך.

על כך אומרים "מה עושה את האדם מאושר?" זאת כאשר הוא חש שכל האנשים שקשורים ומכירים אותו אוהבים אותו. זה אבנר, כל פעם שפגשתי אותו הוא היה מרוצה ומאושר במצב.

ועוד זיכרון מיוחד: כשהיינו נערים הוריה של שרה'לה היפיפיה גרו בקומה העליונה מעל הורי. היינו נערים בני חמש-עשרה ושרה'לה אולי בת שלוש-עשרה, אבנר חיזר אחריה והוא הראשון שהיתה לו חברה שהייתה צעירה ממנו בארבע שנים. לנו זה היה מיוחד.

הערכת ואהבתי אותו.

צ'רי

מתוך טקס השלושים לזנרו

אלכאל

לדאוג לאספקת מוצרים שימתיקו את החיים. וואו וכמה טיולים עשיתי בחיים, אהבת הארץ ולנסוע בדרכים, אבא איך מגיעים לאן שצריכים? ואתה תמיד תמיד ידעת איך מגיעים, לא צריך וויז גם כשכבר היה, כי אבא ידע את הדרך הכי קצרה. כזה אבא היה לנו עם שלוות חיים של גנדי (ההודי, לא המשוגע), עם חכמה של איינשטיין (המדען, לא הזמר), עם לב כל כך גדול כמו כל כדור הארץ. ואנחנו זכינו, זכינו, זכינו לגור במקום בו נולדנו ולהבין שזאת מתנה. להבין שחייבים וצריך להסתדר ולהסתפק עם מה שיש ולא להסתכל על מה שיש לשכנים, כי מה ששלנו זה הכי טוב שיש. פעם כל ההורים ניגנו על כלי נגינה אבל רק אבא שלנו ניגן בכל אירוע וכל יום הולדת את "חמש שנים על מיכאל" גם כשהיינו כבר בני 60 (יש הוכחה מצולמת). מסתבר שאני יכולה לספר על אבא שלנו שעות כי הייתי במחיצתו און אנד אוף 65 שנים וזה המון זמן כדי ללמוד לקח ממי שלא הכביר במילים. אבא כמה ימים לפני שנפרדת מאיתנו לעולמים אמרת את המשפט הכי כואב והכי נכון, כי אתה כבר הרגשת ואתה כבר ידעת - אמרת לי "אני הולך פיפן והמדינה גם..." סליחה שחפרתי, חסרונו כל כך מורגש וכואב, והוא נח עכשיו.

"איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש הזה..."

באמת איפה?

לא התהדרת בהשכלה גבוהה אבל הייתה לך חכמת חיים ברמה הכי גבוהה שיש, ידעת להגיד את המילה הנכונה בזמן הכי לא נכון, לא באמת, כי מיעטת במילים.

אספת סביבך עדת מעריצים, שידעו שלא תטיף להם מוסר ולא תגיד שזה אסור.

וגם לילדיך, לא יותר מידי הרבצת בנו תורה, כן אמרת "תלמדו שיצא ממכם משהו..." "משעמם לכם אז תדפקו תראש בקיר..." "מרבצים לך - תברח..." "שלא יברח לך השכל..."

אני מנסה לחשוב איך גדלתי לאורך, מה קבלתי בירושה? ואני מבינה בדיוק מאיזה חומר קורצת - אני אבא שלי!

כאן באינטמיות של גילוי המצבה אני מבינה עד כמה קבלתי את המתנה הכי שווה בחיים, לדעת לקבל אנשים, זה לא אומר שלא מתעצבנים ואומרים דברים כואבים, אבל זה מגיע בשעת רתיחה וכשהקיטור נגמר כך חוזרת השלווה, אבא בשעות כעס פשוט היה יוצא מהבית טורק את הדלת ויוצא לשאוף אויר ולאכול אצל **תמר ויונתן** עוגיית ריבה או תמרים (ילדים של אחרים הרבה פחות מעצבנים).

הדאגה האין סופית לשלומנו ובריאותנו, ותמיד

נוד על לשכבך בשלום אלכאל אלהוב שלאן.

אלפרת

אלה

רציתי לומר עוד משהו, אבא - אין יום שעובר ואני לא חושב עלייך. אין יום בלי געגועים. לא לחיבוקים חמים, אלא פשוט לנוכחות שלך. לשקט המאפיין אותך, זה שנותן ביטחון ומרגוע. לטוב הלב שלך.

אני באמת לא קולט שאתה כבר לא איתנו. מחכה לפעמים לשתי הדפיקות המסורתיות בדלת. שתגיח אחרי אמא באיטיות אחרי שהיא נכנסת. הזכרונות בחודש האחרון נשפכים בלי סוף...

בתור ה-"מוזיניק", או "הקוקוריקו שלך", כפי שהיטבת להגדיר, זכיתי לפחות שנים איתך לעומת האחיות שלי, אבל מצד שני, בחיים שלי, לפחות כילד, היית יותר נוכח, אולי הרבה יותר נוכח.

היית שוכב לידי כל לילה בגן, עד שנרדמתי (וזה לקח תמיד יותר מדי זמן). היית מסייע אותי לכל מקום ומחזיר מכל מקום, בכל זמן שרק הייתי מבקש. היית מסייע גם את החברים שלי - לטיולים, לקייטנות, לרפסודיות ועוד.

יש כל-כך הרבה דברים שמאפיינים רק אותך מכל האנשים בעולם: איך שהיית עושה בלגן מאורגן עם הכדורים - יום כן, יום לא. מנהל משא ומתן עם הרופאים על המינון הנכון (אולי צדקת, הרי אתה זה שכמעט הגיע ל-90); סופר אצבעות לכל רך נולד כדי להכריז שהוא בסדר, הגעת ל-20; מצייע 50 שקל כל פעם שנתקל בילד או נכד עם מכנס קרוע, כדי שיקנה מכנס חדש; מוציא בספונטניות שטר של 100 שקל (ישן, כן?) ואומר "לך, תקנה אגוזי"; אוכל פנקייק עם אבוקדו; ועוד כהנה וכהנה....

אבא, בחודש האחרון התבוננתי על מלא תמונות שלך. גם כאלה שאני לא מכיר. הגעתי למסקנה שאני דומה לך יותר ממה שחשבתי. הלוואי שכך יהיה גם באופי.

לגבי תוחלת החיים - אתה כנראה עלית על הפטנט. לא מתעסקים בכסף, לא בבירוקרטיה. רק לעבוד, ולעבוד הרבה (לא סתם המנטרה שלך היתה: "כמה שאדם יותר עשיר ככה הוא יותר חזיר").

עכשיו, כולנו ניצבים כאן מעל המצבה שלך (יצא ממש יפה, אבא) ונזכרים, ועצובים, ושוב מספידים.

אני כבר מתגעגע בטירוף, ומבטיח להשתדל להמשיך את דרכך כמה שיותר.

אזכור אותך לנצח (ממש יומיים לאחר הלוויה הלכנו, אמא, האחיות ואני, ושתינו שייק כחול לזכרך - "שייק צ'צ'ק").

לא יאמן שעבר כבר חודש. לא יאמן.

אני זוכר את הלילה האחרון שלך, בו זכיתי להיות לצידך בפעם האחרונה, כאילו זה היה ליל אתמול.

אתה שהיית עמוד התווך שלנו מצאת את עצמך על הספה (במקום במיטה) ולאחר מכן בישיבה על הרצפה שעון עליו, חסר אונים, לא מצליח להגיב, לא מצליח לתקשר. מדי כמה דקות שואל "מה קרה לי?" ונרדם מחדש לפני שזוכה לשמוע את התשובה.

בסוף קמת על הרגליים וחזרת לצלילות. שאלת אם התעלפת, וענית שזה רק בלבול חולף, כדי לא להלחיץ.

לאחר מכן נכנסת למיטה, ביקשת לראות טלוויזיה ונרדמת מיד. הייתי בטוח שלמחרת יהיה יום רגיל, אבל בבוקר קיבלתי את הטלפון שכל-כך חששתי ממנו: "בוא מהר הביתה, הגיע זמן להיפרד".

בלשון המעטה, אני עדיין לא קולט שכך הלכת. שואל את עצמי כל הזמן - איך יכול להיות שהכל קרה כל-כך מהר? לאנשים לוקח זמן להתדרדר, גם כשמצבם חמור. ככל שהתעמקתי יותר, הבנתי שאין סיבה רפואית ממשית לעזיבתך. הריאות תפקדו, הלב תפקד. בוודאי לא הסרטן ניצח אותך.

נפל לי האסימון - שני הסברים פשוטים, שתי מגמות הפוכות. סבלת מחוסר וסבלת מעודף. חוסר מוטיבציה ועודף התחשבות. אלו הן סיבות המוות. אחרת איך לא החזקת עוד קצת? הרי סיכמנו שאתה מחכה ליום ההולדת 50 שלי, בחודש הבא, וליום ההולדת 90 שלך בינואר. זו היתה שיטת הסלאמי שלי, להרוויח כל פעם עוד קצת זמן. אולי אחרי יום הולדתך היית משתכנע לחכות לחתונה של איזה נכד או נכדה (או שניהם)?

רק שתדע, אבא, זה בסדר גמור, שחררתי. ראיתי כמה סבלת. באמת הלכת בזמן הנכון והאופטימלי בשבילך (לשם שינוי, עשית משהו רק בשביל עצמך). בלי סיעוד ובלי חיתולים. בלי נפילות ובלי אשפוזים.

עשית את שלך בעולם הזה ועשית בגדול!

אני מבקש את סליחתך בהזדמנות זו, על כך שקצת התכחשתי למצבך. הייתי צריך להשיג בשבילך "חומר טוב" שיקל על המצב, אבל פחדתי שהוא יוחמר... הנחמה הפורתה היא שהכל קרה מהר.

אני מביט סביב ומתנחם לא רק בזה שאתה לא סובל יותר, אלא גם שאתה לא צריך להתמודד עם המציאות ההזויה מסביבנו ועם כל החרא והסחלה (סליחה על העברית הצחה, בלוויה שלך החלטתי לצנזר, כי היו יותר מדי אנשים. היום תצטרכו לסלוח לי).

אלה, יאלה

לזכרה
יונה טל
1950-2024

אנו מביאים היום למנוחת עולמים את חברתנו היקרה יונה מל

קרא בהלוויה: ליאור עידוד

יונה נולדה ב - 21 למרץ 1950 - בשפיים. ביתם של **יוספה** ו**חיים** זיכרונם לברכה, ממייסדיי הקיבוץ. אחותם הצעירה של **חובב ונתן**. יונה גדלה והתחנכה בשפיים החל מבית הפעוטות ועד לסיום י"ב.

לפני הצבא יונה מצטרפת למשלחת של התנועה הקיבוצית שיצאה לעבוד בקיבוץ רעים, ולשנת שירות כמדריכה במחנות העולים בקרית מוצקין עד לגיוסה לצה"ל.

בשנת 1969 יונה מתגייסת לצבא ומשרתת בלהקה צבאית יחד עם מוני מושונוב ודודו זר, לו אהבה לתת את הסנדוויצ'ים שהייתה מכינה לה אימה יוספה.

בהמשך יונה לומדת הוראה במכללת אורנים בקרית טבעון ומתחילה ללמד עברית באולפן בשפיים. בין תלמידותיה המצטיינות **קנדי ומילי** שלנו. בהמשך הדרך מגיע לאולפן **סטיב**, עולה חדש מארצות הברית.

יונה וסטיב מתאהבים ומתחתנים בשנת 1977. חיי הקיבוץ השיתופי והקימה המוקדמת לגיוסי הבוקר לא כל כך קסמו לסטיב, דבר שהכניס הרבה מתח לזוגיות עם יונה שהקיבוץ והעבודה היו נר לרגליה, והזוג מחליט להתגרש לאחר שנתיים בלבד.

בשנת 1983, נבחרת יונה לנהל את הברכה בשפיים יחד עם **חיים רוניק**. אותה בריכה הפכה לימים לפארק המים היפה בארץ. ויונה שלנו הפכה למנכ"לית הפארק האגדית למשך 20 שנה. יונה מצד אחד ניהלה קריירה עצמאית ושאפתנית ומצד שני לא ויתרה על חלומה להיות אמא ואפילו אם חד הורית.

בשנת 1985 נולד **טום**, בשנת 1988 נולד **חן**. מיד אחרי הולדת חן, סטיב חוזר לתמונה, הזוג מתאהב שוב ובשנת 1991 נולדת ביתם **לי**. ילדיה של יונה מספרים על אין ספור חוויות מילדותם בפארק המים.

עם סיום עבודתה בפארק המים יונה מתחילה מספר יזמויות בשפיים עד שמגיעה ההצעה מחמי געש לנהל את ענף האירועים.

לאחר 5 שנים בחמי געש, יונה נבחרת לתפקיד מזכירת שפיים בפעם הראשונה, ובמשך 9 שנים כמזכירת הקיבוץ היא מובילה את מודל השינוי והמעבר מהקיבוץ השיתופי לקיבוץ המתחדש. יונה תיזכר כמזכירה שתמיד פעלה עבור החברים, עזרה ותמכה בכולם.

לאחר העבודה במזכירות פונה יונה לתחום הסיעוד והבריאות, התחילה במט"ב, משם לקיבוץ גזר, ועד לתפקיד יו"ר הקרן הסיעודית של שפיים.

במהלך השנים נולדו ליונה שבעה נכדים : **אמי, רומי, אלה, לירי, אופיר, ריף ויהלי**. את נכדתה השמינית אמורה ללדת לי בחודש דצמבר הקרוב אך אותה יונה כבר לא תספיק להכיר לצערנו הרב.

יונה שעישנה באופן כבד רוב חייה סבלה ממחלת ריאות שהלכה והתדרדרה עם השנים. שיא המחלה החל בתקופת הקורונה ומאז ועד היום המצב הבריאותי והנפשי של יונה רק הלך והתדרדר.

אנו נזכור את יונה כאמא וסבתא נהדרת, כאשת קריירה, אישה חזקה של עשייה ונתינה, אישה שאהבה את הקיבוץ בכל רמ"ח אבריה.

יונה עזבה אותנו ביום רביעי ה-7.8.2024 והיא רק בת 74.

נודי א' לשבבך בלואם יונה יקרה,
אורה בים ואלה בים כל בית שפיים.
יהי זכרך ברק.

לילי

אמא שלי, אמא יונה היקרה לי מכל, הרגע שהכי פחדתי ממנו קרה. אמא, אני יושב פה כותב לך בגרון חנוק ולא מאמין שאני מדבר עלייך בלשון עבר.

אמא, מאז שנולדתי היית בשבילי הכל, היית הסלע הכי חזק שיש. כזה שאי אפשר להזיז ואי אפשר לשבור.

בכל בעיה הכי קטנה שהייתה לי בחיים - היית שם בשבילי, דאגת שלא יחסר לי כלום ונתת לי תחושת ביטחון כמו שרק את יודעת וכך גם לאחיי **חן וליליק**.

אמא, היית בשבילנו הכל, גם אמא וגם אבא, בכל משבר תמיד היית הכתף החזקה שלא נותנת לי ולנו לשקוע.

תמיד הלכתי בכל מקום עם חזה מתוח וכמו טווס בגאווה ענקית ואמרתי בקול "אני הבן של יונה".

אמא, להיות הבן שלך זה מצד אחד גאווה ענקית אבל גם מצד שני, להיכנס לנעליים גדולות מאוד עם שק של ציפיות, תמיד דרשת ממני מצויינות בהכל.

לא הייתי התלמיד הכי מבריק בבית ספר, אבל את למרות הקושי שהיה לי לא ויתרת לי ועלי לרגע. בצבא חינכת אותי לתרום כמה שאפשר ולהתגייס לקרבי. בעבודה גרמת לי ללכת אחרי החלומות שלי וגרמת לי להבין שאני הכי טוב במה שאני עושה אפילו גם בתקופות פחות טובות כשכבר הייתי קרוב להרים ידיים.

בהרבה מקרים בחיים שכולם ויתרו לגבי - את תמיד היית שם האמנת בי והרמת אותי למעלה.

אמא, הלואי והיית יודעת קמצוץ כמה ואיזה אדם אהוב את ולכמה אנשים עשית טוב בחיים אלה ובכמה אנשים הצלחת לגעת. תראי כמה אנשים בואו לפה לחלוק לך כבוד אחרון. אולי אם היית יודעת כמה את חשובה לאנשים זה היה נותן לך כוח למשוך עוד קצת.

אמא, אני מסתכל אחורה בהערצה ענקית אלייך, איך בחורה צעירה כמוך ואם חד הורית הצליחה להקים משפחה לבד עם 3 ילדים מבלי שיחסר לנו כלום ובמקביל הקמת וניהלת את פארק המים שהפך להיות מפעל חיך ולימים גם הפארק מים הכי טוב בארץ וזה הכל את, בזכות הכישרון והחריצות שלך.

איך ניהלת את הקיבוץ הרבה שנים במסירות ענקית ומתוך אהבה ודאגת שלאף חבר לא יחסר כלום. כמה הערצה ואהבה יש אלייך ועל כמה אנשים השפעת.

אני מאחל לעצמי ולכולם לעשות רבע ממה שעשית במהלך הקריירה שלך וזה כנראה יספיק לחיים שלמים.

אמא, אני לא אשכח כמה שמחת שאמי נולדה והייתה הנכדה ראשונה שלך. השווצת בה בכל מקום והיית סבתא מאושרת. איך אמי אהבה לנסוע איתך ברחבי הקיבוץ בקלנועית שלך יחד עם **רומי**.

לפני חודש אמי עברה ניתוח וכחחזרה הביתה היית הראשונה שבאה לבקר ועם כזה לב ענק הצטערת שאת לא מרגישה טוב ואין לך כל כך איך לעזור זה שבר אותך. אפילו דאגת להביא לה כבר מתנה לכיתה א' למרת שיש עוד זמן, כנראה הרגשת שמשוהו עומד לקרות.

אמא, יש לך 7 נכדים שכל כך אהבת ואוהבים אותך. את היית העוגן של כל המשפחה והמרכז של כולנו, כל כך עצוב לי שלא תזכי לחוות אותם עוד קצת וכל כך עצוב לי שלא תזכי לראות את הלידה הקרובה של ליליק אני יודע כמה זה היה חשוב לך.

בשנים האחרות עם גילוי המחלה ממש הקפדת לעשות ספורט ולשפר את המצב שלך. המשכת לעבוד ולהיות האישה הכי חזקה על פני כדור הארץ, עד שלפני חצי שנה חלית בקורונה הארוכה הזו ושם התחיל מדרון תלול. תמיד היית אופטימית והלכת לטובי הרופאים במטרה שיעזרו לך.

בחודש האחרון סבלת ממש ולא רצית שאנשים יראו ככה את יונה החזקה ולא רצית להיות נטל על אף אחד, כי הרי את החזקה ואת זו שעוזרת לאחרים ומרימה אותם ולא להפך. גם ביומך האחרון עשית הכול בסטייל שלך, בשקט בלי להטריד אף אחד ובצניעות שאיפיינה אותך.

אמא, אני יודע שאם היית פה עכשיו היית כועסת שכולם הטריחו את עצמם במיוחד בשבילך בשישי בבוקר.

אמא, ביום שלישי בצהריים יום לפני המכה הנורא הייתה לי הפסקה ובאתי לראות מה איתך. ראיתי שליליק דואגת לך לארוחת צהריים ישבתי איתכם וממש שמחתי לראות אותך אוכלת ובמצב הכי טוב שראיתי אותך בחודש האחרון. יצאתי ממך אופטימי ועם תקווה. לא תיארתי לעצמי שזה המפגש אחרון שלי איתך. אם הייתי יודע, מבטיח שהייתי מחבק אותך הכי חזק שאפשר ולא עוזב אותך לשנייה.

אמא, אני מבטיח ונודר שתמיד תהיי חרוטה אצלי עמוק עמוק בלב, לא אשכח אותך לעולם וכך אדאג גם להעביר את המורשת שלך לילדי אמי וריף. הם תמיד ידעו מי זו סבתא יונה ואיזה לב ענקי היה לה.

אני מקווה שאת עכשיו מסתכלת עלי מלמעלה ושאני גורם לך קצת נחת. חשוב לי שתדעי שהרבה ממה שאני היום זה בזכותך ובזכות הזמן, הימים והלילות שהקדשת לי.

אני עכשיו מרגיש קצת הקלה כי אני יודע שאת במקום טוב ולא סובלת יותר.

אמא, אני אוהב אותך הכי הרבה בעולם ומתגעגע. הלב שלי קרוע ומתפוצץ.

נודי אל משכך בשלום אלמלא יקרה לילי
אם

אלה יקרה שלי,

תמיד היית שם בשבילי, עבורי את המקום הבטוח, השומר, העוגן. את הבסיס, את המקום הדואג, המטפל, האוהב.

היית אוזן קשבת, בכל זמן בכל מקום, את תמיד נמצאת, תמיד זמינה, תמיד שם, שומעת, תומכת, מקשיבה, מכילה הכל, יודעת מה אני מרגיש, מקבלת הכל, בלי לבעוס, בלי לשפוט. תמיד מייעצת ופותרת הכל, בדרך הכי חכמה, הכי נכונה, הכי אימהית.

סמכתי עלייך, בהרבה קשיים והתלבטויות שנתקלתי בחיים, באתי אלייך וידעתי שאת כבר תדעי מה הכי טוב בשבילי.

כל פעם שהייתי בא אלייך, תמיד היה אור בבית, תמיד היה חום, תמיד היית שם. עכשיו זה כל כך מוזר, איך אפשר להתרגל לזה שאת לא נמצאת?

אמא אהבתי אותך הכי בעולם, הייתי מוכן לעשות בשבילך הכל! גידלת אותנו לבד, היית אמא ואבא יחד, מלאת תפקיד של שניים. תמיד היה לנו הכל, לא היה חסר לנו כלום, היית אלופה, היית מלכה! אני אוהב אותך אמא ורוצה להודות לך.

אני מצטער על רגעים שכעסתי עלייך, שעצבנתי אותך, שאכזבתי אותך. הייתי ילד מאתגר, חינוכת אותי הכי טוב שרק אפשר.

היית מיוחדת ופורצת דרך בחייך. בחרת בצורת חיים ייחודית. לצד הכישורים שלך והיכולות שלך במעגל החברים והעבודה, היו לך גם הרבה סודות ותיבות פנדורה, שלא פתחת בפנינו, שלא שיתפת אותנו. היית מצד אחד הכי פתוחה וגלויה ומצד שני היו מקומות שלא נתת להגיע אליהם, שלא שיתפת, אולי מתוך רצון לשמור עלינו, לגונן עלינו ולא לחשוף אותנו לדברים שעלולים לפגוע בנו, או להכביד עלינו, כזאת היית גם במותך.

אמא, אני מעריץ את האופן בו בחרת לחיות, לצד קריירה מצליחה בעבודה לא ויתרת על הקמת משפחה ודהרת בשני הנתיבים במקביל.

מי שמכיר אותך מקרוב, יודע כמה חשיבות ומשמעות הייתה לך לעבודה. העבודה וחיי המשפחה התמזגו לאחד לעיתים קרובות. כאשר ניהלת את פארק המים, בחודשי הקיץ העמוסים שהפארק בשיאו, התערבב הפארק עם הבית והפארק הפך לבית השני שלנו. שם אכלנו, שם התקלחנו ושם לעיתים אף ישנו. המגלשות היו החברים שלנו, המצילים היו האחים שלנו ואת מעל כולם. עד היום אני הולך בפארק ומרגיש בבית בזכותך, פשוט נזכר בילדות. אפילו הנכדות מתגאות ומספרות לכולם שסבתא שלהן בנתה את פארק המים.

לאחר מכן, כאשר היית מזכירה המשכת באותה הדרך. הקיבוץ היה בראש מעייניך והחברים היו הדבר החשוב ביותר. תמיד היית זמינה, עבור כל אחד, תמיד רצית לעזור

יהי זכרך ברוח
בן האהוב חן

אלמלא יקרה שלי,

חשוב לי גם שידעו שהיית אמא מיוחדת מאוד ואחת ויחידה. תמיד דאגת לנו, שלא יחסר לנו כלום, שנהיה מאושרים, ובאמת הצלחת ליצור בשבילנו בית יציב ומלא אהבה. איך שמחת בשבילנו שכל אחד הקים את משפחתו והיית גם סבתא פעילה ואהובה מאוד על נכדותיך.

כל כך התרגשת בחתונה שלי ושל **בן**, שמחת בשבילי על האהבה הגדולה שמצאתי ונתת לי להרגיש כמה את גאה באמא שהפכתי להיות.

אומנם לא גדלנו על סירים ובישולים, כי לא כזאת אמא היית, אבל לימדת אותנו ודחפת אותנו להצליח, להיות גאים במי שאנחנו. חינוכת אותנו להיות האנשים הערכיים שאנחנו ואני יודעת כמה היית גאה בנו.

אמא שלי, אני כל כך אוהבת אותך, כל כך גאה להיות הבת שלך. מצטערת שלא הצלחתי לעזור יותר ושלא זכינו לקצת יותר שנים איתך, שלא זכית לראות את **לירי** שלך גדלה ומתבגרת ולא זכית להכיר את הנכדה שבדרך למרות שאני יודעת שכל כך התרגשת לקראתה ושמחת בשבילי.

אבל בסוף הגשמת את חלומך ולא היית סיעודית אפילו יום אחד, שמחה בשבילך שאת כבר לא כואבת ולא סובלת.

אני לא מעכלת שאני צריכה להיפרד ממך כבר, הדמעות לא מפסיקות לזלוג והלב כל כך כואב.

היה לך קשה מאוד בחודשים האחרונים. ההתדרדרות במצב הרפואי היתה דרסטית, נאלצת להפסיק לעבוד, נזקקת לסיוע של חמצן וכל פעולה קטנה הייתה כרוכה עבורך במאמץ אדיר.

הנפש שלך, שתמיד חשבתי כמו כולם שהיא הכי חזקה בעולם, לא הצליחה להתמודד עם השינוי הקיצוני. ראיתי והרגשתי את הקושי שלך וכל כך רציתי לעזור לך, שרק תרגישי יותר טוב.

הייתי רוצה למחוק את התקופה הזאת. לא כך מגיע לך לסיים חיים כל כך מלאים ועשירים. הייתי רוצה שכולם יזכרו איזה בן אדם מיוחד היית, כמה היה לך חשוב לעזור לכל מי שרק יכולת וכמה טוב זה עשה לך שהצלחת לעזור.

איך הקמת במו ידיך את פארק המים שהיה מקור לגאווה עבורך והיה עבורנו לבית מלא בזכרונות ילדות מתוקים. וגם אחרי זה, לא הפסקת לעבוד לרגע, תמיד יזמת והקמת פרויקטים שונים, עבדת גם בערבים וגם בשבתות, ניהלת את מזכירות הקיבוץ שאהבת כל כך במשך 9 שנים ועשית טוב לכל כך הרבה אנשים. היית בן אדם של עשייה, אהבת לעבוד ומצאת בעבודה את משמעות חיך.

נודי בשלום אלמלא יקרה שלי.

ל

אלותי היקרה!

מה אפשר עוד להגיד על אישה מיוחדת כמוך שלא אמרו! סבתא שתמיד דאגה לשלום נכדיה, כשהיה קורה משהו היה לך חשוב תמיד להיות מעודכנת ולעזור כמה שיכלת. כשאמי נכדתך הראשונה הגיעה לעולם זה היה משהו מאוד מרגש ומשמח עבורך. כל כך אהבת אותה ותמיד התגאת בה. גם אנחנו היינו מתגאים בך, סבתא שתמיד הראתה אהבה בדרכך המיוחדת שלך, אמא וחמה נהדרת עם לב גדול שתמיד עזרה במה שביקשנו.

תלמיז נצכור ונאיה אלתק!
ספיר, טום, אלמי וריף

ינה יקרה...

מהיום שהכרתי אותך כבר הבנתי איזה אישה מיוחדת את. כזו שלא פוגשים כל יום.

אישה עוצמתית, חכמה, חדה וכזו שלא מפספסת שום פרט. תמיד היית האוזן להתייעץ איתה עם כל כך הרבה ידע שצברת עם השנים.

יש לך לב ענק, בכל שעה ובכל זמן היית שם בשבילנו.

תמיד היתה לי גאווה להיות הכלה שלך, כל אחד שהיה תופס אותי בשבילים היה מספר על כמה עזרת לו ואיך נלחמת עבורו.

היית אישה שהולכת עד הסוף במה שהיא מאמינה בו. בלי פשרות. גם בסוף שלך היית כזו. מבחינתך היה לחיות את החיים במלואם או בכלל לא.

לא יכולת לשאת את זה שהיה לך קשה, נלחמת כמו לביאה והלכת לכל טיפול אפשרי שקיווית שיעזור. הלכת לנו מהר מידי..

אני רוצה להגיד לך תודה. תודה על מי שהיית בשבילי. תודה על חן שהוא המתנה הכי גדולה שקיבלתי בחיים, מי שהוא - זה בעיקר בזכותך. תודה על הסבתא שהיית.

מבטיחה לך שנדאג שגם כשהילדים יגדלו הם יכירו אותך ואת כל הסיפורים שכל כך אהבת לספר.

תלמיז תישארי איתנו בלב ונתחזק.
שיר

אלותי יונה

כשיונה נולדה קפצתי משמחה - כבר היה לי אח חמוד - נתן - ומאד רציתי גם אחות חמודה.

אבל לינה משפחתית היתה חלום רחוק, אם בכלל, כך שכמעט לא היכרנו אחד את השני כאחים ואחיות. היינו חדורי משימות הגשמה לטובת החברה, הקיבוץ, התנועה הקיבוצית, המדינה ומה לא?

לשם דוגמה אחת מיני רבות אספר על שיחת טלפון שקיבלתי מיונה באוניברסיטת Texas A&M - שם לימדתי, במהלך מלחמת יום כיפור: "שאלה, האם בכוונתך לחזור לשרות מילואים כבר עכשיו?". היא לא נרגעה עד שהסברתי לה שאלפי ישראלים מחפשים טיסות הביתה ורק לבעלי צו 8 יש מקום בטיסות וחברי אל"מ **שייקה ארז** עובד קשה להנפיק לי את הצו המבוקש. את הטלפון הראשון הקדשתי עם נחיתתי בנתב"ג להרגעתה: "הגעתי, ואני בדרך לחרמון...".

את מרבית הפרוייקטים שלקחה על עצמה ליוותה בדבקות במשימה תוך כדי גיוס כל המשאבים המשפחתיים האפשריים כמו גיוס הוריה - הסבים - לטיפול צמוד תחת לו"ז מדוקדק בילדיה כל אחד בתורו **טום, חן ולי**.

למען הסר כל ספק בליבכם: סבא **חיים** וסבתא **יוספה** אהבו כל רגע בביצוע המשימות היומיומיות. זכור לי מקרה שבו אבא שלי - הסבא של חן הגיע לחדר "שפוך" ואדום ממאמץ. לשאלתי "מדוע? זה מסכן את בריאותך...!", תשובתו - "חן כזה חמוד וממולח והוא כל כך נהנה ממשחקי המחבואים האלה, בשום אופן אני לא מוותר על זה".

כמו שהיא גייסה את הוריה, ומאוחר יותר אותי בליווי ילדיה בשירות ה-שנת שירות ובשירותם הצבאי המוערך, היא השכילה לגייס משאבים פיננסיים ואנושיים לפרוייקטים משמעותיים בשפיים (פארק המים לדוגמה - שעד היום נחשב לטוב במדינה) וגם נבחרה פעמיים למזכירה תוך הנחלת שינויים יסודיים רבי משמעות באורחות החיים בקיבוץ בדרך דמוקרטית "לתפארת קיבוץ שפיים".

עם תום עידן תפקידך בשפיים הוזמנת לתפקד כמזכירה בקיבוצים אחרים - מה שביצעת בהצלחה דומה כל עוד מצב בריאותך איפשר זאת.

אחותי היקרה, כולנו אהבנו אותך ללא גבול ומכל זווית אפשרית.

לואב

”נה יקרה,

כך קראתי לך מאז ומתמיד. מינקות ליוונו אחת את השנייה. בגיל הגן נפרדנו ומכיתה א' אנחנו יחד. בילינו הרבה אצל ההורים שלך ושלי. לפעמים יותר לפעמים פחות אבל תמיד בלב אחת של השנייה.

הייתי עכשיו קרוב לשבועיים בחו"ל ויום לפני שנסעתי התקשרת אלי ונשמעת טוב. שאלתי אותך לשלומך ואמרת את התשובה השגורה בפיך בעת האחרונה:

כשהגעתי לביתך הילדים סיפרו לי שחיפשת אותי הרבה, וזה כל כך העציב אותי לדעת ולשמוע שלא הייתי בשבילך כשרצית וכשנזקקת. כי את תמיד תמיד היית בשבילי, כחברה, כבעלת תפקיד, לתמיד אזכור לך את טוב לבך ואת ההיענות שלך.

בתפקידי הנוכחי כבר שנים רבות, נסעתי עם חברים מבוגרים לבית החולים, פעמים רבות זה קרה בערב, ואת תמיד אמרת לי: ”ספקוש, לא משנה מתי, שאת מסיימת תקראי לי ואבוא לקחת אותך”, וכך תמיד קרה - פעמים רבות.

רוחב ליבך הגדול והמגויס תמיד, עמד לשירות לכל מי שנוזקק, ולא משנה מי הוא, ואם היית בתפקיד וגם אם לא, תמיד היית למען הכלל, תמיד בתפקידים נושאי אחריות ומשמעות, אם בשפיים ואם מחוצה לה. היית קשובה ועשית הכל כדי לעזור לכל מי שהגיע אליך.

היית מאושרת כשהילדים התחתנו והחלו להגיע הנכדים בזה אחרי זה. היית גאה בילדיך **טום, חן, ולי** כל אחד בדרכו ובהשגיו.

ואת יונה, שכל כך עזרת לי ולאחרים, לא אפשרת לי בתקופה הקשה כל כך עבורך לעזור יותר ולתמוך ועצוב לי מאד על כך.

יונה, עכשיו את נחה לך בשלווה, ותמיד כשאעבור ליד ביתך וגינתך המטופחת שכל כך אהבת. אזכר בך. אהבתי, אוהבת ואוהב אותך לתמיד עם הערכה רבה.

נולדי אל משכבך השלום והשלווה.
יהי זכרך ברוך.

אהבתך ספי

יונה,

יותר מ-50 שנה שדרכנו נפגשו. את היית לנו שכנה וחברה, התייעצנו בך, הקשבת לנו ותמכת. המון תמונות וזיכרונות עולים לי.

נקשרו קשרים, אם בין הילדים, ואותם נשמור, נתמוך ונעזור.

לטום, חן, לי ובנות ובני זוגם - אנחנו כאן, אם תצטרכו.

ולך יונה, ידענו שעצוב וקשה לך, ראינו זאת על פניך, גופך הכפוף, עיניך הכבדות. ואת אמרת כן יהיה טוב. ניסינו ודיברנו אל ליבך ואת שתקת ורק הנהנת בראשך.

ניסינו לעזור לתמוך ולעודד, חשבנו אולי בכל זאת... סלחי לנו שלא הצלחנו, שלא לחצנו ונדנדנו,

נודי על לשכתך בשלום.
יפה של

יונה יקרה,

הייתי המזכיר בגזר כשנפגשנו לראשונה כשקיבלנו את אותך לעבוד אצלנו לרכז את תחום הרווחה או מה שנקרא אצלנו "פרט".

בנית את התפקיד החדש מאפס, עשית חיל, מילאת את התפקיד במסירות אדירה במשך כ-5 שנים עד שהרגשתך שמיצת והגיע הזמן להמשיך הלאה.

פגשנו בך יונה אישיות אדירה, שילוב נדיר של חום ורוך עם קשיחות שאפשרו לך למלא את התפקיד הכל כך מאתגר הזה.

יונה, נגעת אצלנו בהמון אנשים ועזרת להם ברגעי המצוקה והקושי הגדולים ביותר שלהם. שמת מול עיניך את טובת החבר וליוות אותם מול הקיבוץ ועזרה מול מוסדות המדינה אבל גם ידעת לשים גבול להשענות לדרוש ולעודד עצמאות. הבאת לתפקיד לב ענק ותמיד הרמת אותנו כשעבדנו איתך.

בגזר חגגנו לפני חודש יובל לקיבוץ ויש לנו מנהג לתת את פרס קיבוץ גזר לאדם שאינו מהקיבוץ שעשה המון למעננו. השנה יונה קיבלה אצלנו את הפרס.

לצערנו יונה לא הרגשת חזקה מספיק לבוא לחגוג איתנו ולקבל את הפרס אבל כן כתבת דברים יפים שהוקראו לכל הקיבוץ באירוע.

יונה יקרה, בשלמי ובשלם הקיבוץ גזר
תלסרי לנו לשלום, נודי בשלום.

בני רגיל, מזכיר גזר

יונה יקירתי,

נפגשנו לראשונה, איך לא, בפארק המים. חזרתי לשפיים אחרי הטיוול הגדול במזרח ובסידור העבודה ביקשו ממני להיכנס לפארק ולנהל לקיץ אחד בלבד את המזנון. זו היתה הפעם הראשונה שלי בפארק ומסתבר שלא אחרונה. שם כאמור, התוודעתי ליונה.

יונה של הפארק והפארק של יונה. המנהלת האגדית, המלכה האם, אישה רזה וגדולה מהחיים, מופע של אישה אחת, דמות אייקונית מיוחדת במינה, כל אלו מדגם קטנטן לסופרלטיבים שהרעיפו עליה אנשים שעבדו איתה.

יונה, בחורה צבעונית משהו: חולצת בטן, מכנסי סנטרופז ולמים טייץ, פנים צרובות שמש, המוקפדות באיפור ייחודי. סיגריה ביד אחת, כוס קפה בידה השנייה, כל אלו היו את סיפור המסגרת. ובתוך המסגרת: דמותה, עולם ומלואו.

ב-1983 נכנסה יונה לעבוד במה שנקרא אז - בריכת המנויים. בריכה מסחרית מוצלחת במושגים של אז. את הבריכה ניהל **חיים רזניק** ויונה היתה ממונה על הקופות. לא חלף זמן רב והיצרות התהפכו, חיים על החשבונות ויונה בתפקידה הטבעי, המנהלת. הבריכה המסחרית הפכה במהרה לפארק המים הראשון בישראל.

יונה ידעה לכבד ולהעריך את חיים כמו מבוגרים וצעירים רבים שאספה תחת כנפיה אל צוות הפארק, לימדה אותם את העבודה וקיבלה מהם את מלוא התמורה. ב"רוח המפקדת" הם כולם היו, וחלקם עדין גם היום, מסורים ומחויבים לפארק ולעומדת בראשו.

הפארק הפך לבייתה הראשון של יונה, וילדיה נולדו לתוך מציאות זו. הוא נבנה בדמותה ובצלמה, יסודותיו מהווים עד היום את החוזה והמצוינות של הפארק, בפני עצמו ואל מול המתחרים.

החריצות, הלויאליות אל הפארק, החשיבות של העובדים כחלק בלתי נפרד מהמקום, הירידה לפרטים הקטנים, כל אלה קיימים בתרבות הניהולית של הפארק עד היום.

יונה יצרה תמהיל שיווקי וניהולי מצליח, קשר אישי וקרוב עם לקוחות העוגן, ארגונים גדולים אשר קיימו, ועדיין מקיימים אירועים מידי שנה בפארק.

יונה הקפידה בפרטים והיתה מעורה בהם היטב. לא היה דבר שחמק מעיניה הערניות והפיקחיות. היא נהגה לצאת כל בוקר לסיבוב בשטח הפארק, או אז היו מפעילים העובדים את קוד הקשר: "יש סיבוב" - אזהרה לכל העובדים שהסיבוב היומי יוצא לדרך. המשמעות היתה שהפארק חייב להיות נקי ללא רבב. יונה ידעה לזנוף כשהיה צורך ולחבק ולהוות סוג של אמא כשהתבקש.

העיסוק בפרטים לא הפריע לה לראות את התמונה הגדולה ואף ליזום שוב שוב לאורך השנים עוד ועוד

אטרקציות לבאי הפארק: חוות סוסים, פארק זוחלים, פארק מוטורי, הופעות של זמרים ועוד. אז מה הפלא שהטביעה את המושג: "שפיים ונהנים" שנהפך, עד היום, שנים רבות אח"כ, לסלוגן המזוהה ביותר עם פארק המים ועם שפיים בכלל.

וכך יונה שלנו, בהתמדה מעוררת השתאות, בעשרים ויותר שנות עבודתה, המשיכה וטיפחה את הפארק לביתה.

סבא **חיים** היה מביא את הילדים אחר הצהריים לראות את אמא ולשהות במחיצתה ובלבד שלא תחסיר רגע משהותה בפארק.

הלקוחות הקבועים, המפיעים, המפיקים שלא לדבר על הצוות, כולם הפכו חברים הקרובים והיא השיבה להם בקשב, עזרה בכל דבר ועניין והמון סיפוק וגאוות יחידה מהעשייה וההצלחה.

יונה היתה חלוצה וסללה את הדרך לנשים, כך בדרכה המקצועית, כמנהלת עסקית מובילה ומצלחה וגם בדרכה האישית בהקמת משפחה כאמא יחינית, דבר שלא מנע ממנה לקדם קריירה מפוארת.

נזכור את יונה באהבה רבה ובהערכה אין קץ. עובדי פארק המים לדורותיהם מצדיעים לך אשה רזה, גדולה ואמיצה שהיית. ועכשיו, "היי שקטה יונה, עכשיו הכל בסדר, אפילו המחנק עומד להשתחרר. זה לא הגהנום ובטח לא גן עדן, זה העולם שיש ואין עולם אחר"

בשמי ובשם צוות הפארק, אנחנו מבטיחים לשמור על המקום שהיה כה קרוב לליבך.

שרהלה רם-שליין
מנכ"לית פארק המים

תשפ"ה 2024

הרמת כוסית לראש השנה

חברי מועדון יום א' - וותיקי שפיים וכפר עזה

בתוכנית

ברכות
הרמת כוסית
קפה ומאפה*

שירה בציבור

עם שרהלה שרון

ראשון, 29.9.2024 בשעה 17:30 בחדר האוכל

נשמח להשתתפותכם,
בברכת שנה טובה וחג שמח!
הצוות המארגן ותרבות שפיים

*ללא ארוחת ערב